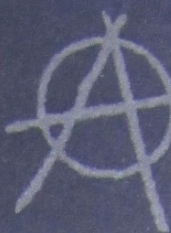

Σαμίζντ

1

Ίλιον, πετρούπολη, άγιοι ανάργυροι

απρίλης '01

...να βγάλεις στους δρόμους τις ανυπότακτες πράξεις,
να υποτάξεις τα σημαίνοντα στις πιο καταραμένες προσδοκίες,
να δεις την πόλη στο φως των αποκλεισμένων νοημάτων,
ν' αποτυπώσεις τις πιο άναρχες αποχρώσεις των πεπραγμένων...

σαμίζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία: να
τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω
/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν
χέρι με χέρι
στη Ρωσία και
στη μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

Περιοδικό λοιπόν: έντυπο που λέγεται ανά ορι-
σμένα χρονικά διαστήματα.

Ναι λοιπόν! Είναι ένα μπουκτίομα που σε φέρνει
μπροστά σε ένα μάτσο άσπρα χαρτιά. Χαρούμενος
ή ρημαγμένος. Αρχίζεις να μη χωράς σε τίποτε και
πουθενά, να διεκδικείς τους δικούς σου χωρόχρο-
νους, θες να βγάλεις στους δρόμους τις ανυπότα-
κτες πράξεις, να υποτάξεις τα σημαίνοντα στις πιο
καταραμένες προσδοκίες, να δεις την πόλη στο
φως των αποκλεισμένων εκδοχών της.

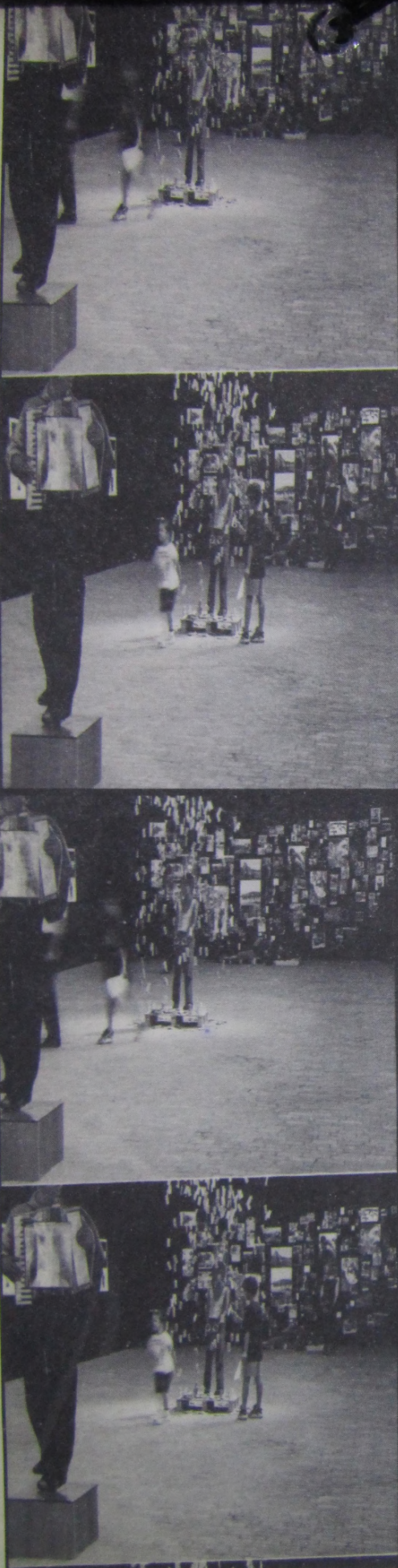
Να αποτυπώσεις τις πιο άναρχες αποκρώσεις των
πεπραγμένων. Μετά να τρέξεις στο τυπογραφείο να
δεις αν όλα πήγαν καλά, αν το μελάνι υπάκουσε τα
μοιρασμένα προτάγματα, να στηθείς στις διασταυ-
ρώσεις και τις πλατείες της πόλης για ν' αποχωρι-
στείς τον "μελανιασμένο" σου λόγο, να τον μοιρά-
σεις χέρι με χέρι σε γνωστούς-αγνώστους περαστι-
κούς, να τον παρακολουθείς καθώς θ' αφήνεται
στη μοίρα του σαδισμού ή της φροντίδας τους.

Ό,τι έγινε, έγινε.

Από τον "Θεορίτη", χώρο ραδιουργίας και ανατρο-
πής πάντα ενάντια σε κάθε κράτος, σε κάθε αφε-
ντικό, από μια συντακτική ομάδα μεταξύ αναρχι-
κών που ανέλαβε να συντονίσει αυτή την έκδοση
(βλέπεις, οι αναρχικοί τα πάνε καλά μόνο με την
αυτοοργάνωση), από την "συγκινητική" δωρεά της
coca cola στο Ίλιο, από το πάρκο περιβαλλοντικής
αποστείρωσης, από την καφενοβιακή διευθέτηση
του δημοτικού συμβουλίου της Πετρούπολης για
την ανανέωση της άδειας του πολυμάγασου Τέρα
Πέτρα, από τους αφόρπητα διασκεδαστικούς "ανε-
ξάρτητους καλλιτέχνες" των δυτικών προαστίων,
από τους στίχους του συντοπίτη Α. Καραγιάννη,
από την πολεοδομική επιτήδευση, από τα φλύαρα
διπλωματικά και στρατιωτικά περάσματα στο Τέτο-
βο...

Λαχάνιασε η μικρή μας πείρα στο χαρτί.
Τέλος πάντων, ήρθαμε για να μείνουμε.

*Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο,
δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε
κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-
σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί
και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-
τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από
όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από
τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών
χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρα-
κτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η
αυτοπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την
συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές
σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε κα-
ταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε
εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το
πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να
είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η
στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμα μας για
οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευ-
θερωτικού εγχειρήματος.

η κυριαρχία των μεταβλητών

*“Πόλεις γκέτο με σχολεία γκέτο εισάγουν
από την πίσω πόρτα την ταξική διάκριση,
την οποία οι οικονομικές πολιτικές μας
ισχυρίζονται ότι την καταργούν”*

(από την ομιλία του πρωθυπουργού Κ.Σημίτη στο 11ο συνέδριο
της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, Παρίσι 8-10 Νοέμβρη 1999)

Γκέτο: ετυμ. από ιταλική διάλεκτο
ghetto “κυτήριο”, ρ. ghettare “ρίχνω, πετώ”.

Η σημερινή σημασία οφείλεται στο όνομα ενός μικρού νησιού
κοντά στη Βενετία, όπου υπήρχε ένα κυτήριο και εκεί είχαν υπο-
χρεωθεί να διαμένουν οι Εβραίοι τον 16ο αιώνα.

Έλιο, Πετρούπολη, Άγ. Ανάργυροι. Μια περιπλάνηση στους φωτει-
νούς δρόμους, στα σκοτεινά σοκάκια, στα φωτεινά εμπορικά κέντρα,
στα σκοτεινά παρακαμιακά καφενεία των παράδρομων, στις φωτεινές
πλατείες, στις σκοτεινές αλάνες, στις φωτεινές βιτρίνες και στα σκο-
τεινά πρόσωπα αφήνει τη γεύση μιας ζοφερής αντίφασης. Ανακαι-
σμένες προσόψεις επιβουλεύονται τις γεγονικές ξεθωριασμένες δι-
πλοκατοικίες, όπως βιαστικοί κουστουμάτοι στα στενά πεζοδρόμια
πέφτουν πάνω στους κακοντυμένους πεννητάρηδες με το φευγαλέο
βλέμμα. Καθώς όλα αλλάζουν με τρομερές ταχύτητες, οι συγκρού-
σεις εξελίσσονται πρότού καν γίνουν αντιληπτές.

Η κυριαρχία των μεταβλητών.

Ποιός κόσμος θα νικήσει σ' αυτές τις γειτονιές; Η εξουσία σπίνει
τους φανταχτερούς της πυρήνες σε πεζόδρομους στα πιο κεντρικά
σημεία, κτίρια, υπαλλήλους, βιτρίνες, γκισέ, χρήμα, εμπορεύματα που
διασχίζουν τις αρτηρίες της κατανάλωσης, αναμμένους φάρους πε-
ριπολικών που σαρώνουν ό,τι μένει έξω από το βεληνεκές των κα-
μερών. Και γύρω από την καρδιά και το νευρικό σύστημα της θε-
σμισμένης εξουσίας απλώνεται η πιο ανιγματική έκταση της πόλης:
τα σκοτεινά κύτταρα. Οι εντολές αφορούν μια μιζέρια που πρέπει να
εμπλουτίζεται ασταμάτητα. Κι όμως. Οι εντολές είναι ασύμμετρες,
ασυντόνιστες, τυχοδιωκτικές. Τα σκοτεινά κύτταρα θα επεκταθούν
“μοιραία” ακολουθώντας τη μοίρα των αντιφάσεων του συστήματος.
25% άνεργοι στις γειτονιές, νεόπτωχοι που αγγίζουν το πολύ τις
παρυφές της μικροαστικής τάξης, χιλιάδες μετανάστες, πόλεις με
“προβληματικό” και “ανεπιθύμητο” ανθρωπινό δυναμικό. Που επε-
κτείνεται και θα επεκτείνεται. Μοιραία. Ακολουθώντας μια μοίρα
ασύμμετρη, ασυντόνιστη, τυχοδιωκτική.

Κι αν το κράτος, πέρα από την τρέχουσα κυδαία σοσιαλιστική του
ρητορεία, στοχεύει στην περιχαράκωση του χώρου, του χρόνου, των
σχέσεων, του μυαλού και της καρδιάς των ανθρώπων εδώ στις πε-
ριοχές μας, όπως φυσικά κι αλλού, αν απεργάζεται για μας μια μοί-
ρα περιφερόμενη στην κατάρτα ενός γκέτο,

τότε θα πρέπει να υπολογίζει τις δυνάμεις που θα αντιπαχθούν
σ' αυτή την προοπτική και σε κάθε προσπάθεια πραγμάτωσής της, θα
συγκρουστούν με κάθε επιλογή που τους αφορά αλλά τους απο-
κλείει, θα οργανωθούν χωρίς ιεραρχίες, θα επικοινωνούν χωρίς δια-
μεσολαβητές και θα σαμποτάρουν κάθε διαδικασία εξατομίκευσης
και διαχωρισμών.

Βρισκόμαστε κι εμείς σε κείνη την χωροταξική προεπιλογή που φι-
λοξενεί και θα φιλοξενεί τους “ριγμένους”, τους “πεταμένους”, τους
“αποκλεισμένους”, γιατί δεν είναι τυχαίο ότι οι δικές μας περιοχές
έχουν τη δική τους ιστορικότητα σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και
καταπίεσης.

Στη σκιά των εξουσιαστικών προβολέων, ωστόσο, αχνοφάνγει το
αυθεντικό φως αυτών που θέλουν να πολεμήσουν την Επιβολή.
Και να λάμψουν στο προσκήνιο της Ιστορίας για μια ακόμη φορά.
Πάνω στο πτώμα της κάθε εξουσίας.

για τις διαδρομές...

Χώρος πρασίνου, κατανάλωσης, εμπορικό τρίγωνο, οικοδομικό τετράγωνο, ζώνη εργασίας, ζώνη κατοικίας.... Γεωγραφικός καταμερισμός της καθημερινότητας, όπου το πέρασμα από τον ένα χώρο στον άλλο προϋποθέτει και τον αντίστοιχο ρόλο που έχει ο καθένας να επιτελέσει. Δεν είναι λοιπόν μόνο ότι οι διαδρομές αποκτούν την ταυτότητα των περαστικών, αλλά και το ακριβώς αντίθετο, επανασυνθέτουν και προσδίδουν τις ταυτότητες. Η τέχνη της πολεοδομίας άλλωστε συνίσταται ακριβώς σ' αυτό: στο ν' ανακατεύει δηλαδή το καθημερινό μακιαβελλικό «διαίρει και βασίλευε» με μπετόν αρμέ.

Οι πολεοδόμοι, οι «σύγχρονοι έμποροι των πόλεων», μπορεί να φαντασιώνουν μεραρχίες από μπουλντόζες να ισοπεδώνουν στο όνομα της «λειτουργικότητας» και της «αναβάθμισης»

οικοδόμησης και αναπαραγωγής των χώρων που ορίζουν το κοινωνικό περιβάλλον. Αυτό το περιβάλλον διαχειρίζεται ο πολεοδομικός σχεδιασμός και σπίνει χώρους όχι πάνω στη βάση «αφηρημένων» κοινωνικών αναγκών, αλλά χώρους που καθρεφτίζουν τις κυρίαρχες αξίες και που με τη σειρά τους θ' αντανακλαστούν πάνω στις «αφηρημένες» ή και «πραγματικές» κοινωνικές ανάγκες.

Δεν είναι τυχαία λοιπόν, η επίκληση (από τους ψηφοθήρες αρχοντίσκους ως τους πανεπιστήμονες κρατικών υπηρεσιών και τους εργολάβους κατασκευαστές) της «αναγκαιότητας» της ανάπτυξης, διανοημένης πάντοτε με δημοκρατικές περί «βιοτικού επιπέδου» και «επανασυνειδητοποίησης του δημόσιου χώρου» ρητορίες. Όταν τα όρια της πόλης φτάνουν σε κορεσμό, η ροή υποδείξεων και εμπορευμάτων και οι παράλληλες διαδρομές των υπηκόων χρειάζονται την επανένταξή τους σε χώρους λειτουργικότερους. Κι αν οι «οάσεις» συντριβανιών και η διασπορά πράσινου γάγκελου (νέο είδος αστικής χλωρίδας;) στα πιο απίθανα μέρη της πόλης, προκαλούν αυτόματα και το ειρωνικό βλέμμα των περαστικών σαν άχρηστα έργα-βιτρίνα των δημάρχων, παρόλαυ-

ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα... η πραγματικότητα όμως αυτή που μερικές δεκαετίες πριν, στοίβαζε στο όνομα του γρήγορου κέρδους τους προλετάριους σε περιοχές-αποθήκες δίχως να ενδιαφέρεται για «σχεδία πόλης» κτλ., είναι αυτή που ακόμη και σήμερα εμποδίζει την υλοποίηση των φαντασιώσεών τους. Και στη θέση αυτής της ανικανοποίητης -σχεδόν πολεμικής- επιχείρησης, γεννιήθηκε και ο «μικρής εμβέλειας» όρος **ανάπλαση**.

Το ζήτημα της ανάπτυξης (και του πολεοδομικού σχεδιασμού γενικώς) δεν αφορά απλά το οικονομικό κέρδος των εργολάβων, ούτε το κύρος που τυχόν θα εισπράξουν ως υπεραξία τοπικοί ή μη αρχοντίσκοι. **Ο ορίζοντας της πόλης διαμορφώνεται παράλληλα με τον ορίζοντα της καθημερινότητας.**

Η καθημερινότητα των υποδείξεων που επιβάλλει τους προκαθορισμένους της χρόνους και ρόλους στους υπηκόους, χρειάζεται και την τρίτη της διάστασι, αυτήν που θα της προσδώσει την απτή της υλικότητας. Και εκεί ακριβώς έρχεται η πολεοδομία για να οριοθετήσει χωρικά τους διαχωρισμούς και να τους προεκτείνει. Να διαμορφώσει τελικά μια σχέση με το χώρο, τις διαδρομές και τις συμπεριφορές που του ταιριάζουν.

Η κατεργασία του πεδίου της πόλης είναι αυτή που θα δώσει και το «κοινωνικό νόημα» στο χώρο, νόημα ικανό να μεσολαβεί, να ελέγχει, να επιβάλλει και τις ανάλογες «κοινωνικές χρήσεις». Το πως διαμορφώνεται το τοπίο της πόλης λοιπόν δεν είναι απλά ζήτημα γεωμετρικού στοιβάγματος κτιρίων και δρόμων σε σειρές λειτουργικότητας, αλλά μια πολύ συγκεκριμένη πράξη

τα, η ύπαρξή τους εντάσσεται μέσα σ' ένα γενικότερο πλάνο και φιλοσοφία αναδιοργάνωσης της πόλης.

Από τις καινούριες πλατείες που η αισθητική τους επιτείνει την απουσία συνεύρεσης, ως τη φωταγόνηση εκείνων των σημείων που μπορούν να συγκεντρώσουν κόσμο, ακριβώς για να ελέγχονται κάθε στιγμή οι συμπεριφορές. Από την ανάδειξη παλιών και νέων κέντρων κατανάλωσης σαν κεντρικά σύμβολα της πόλης, και την παράλληλη φιλολογία που συνδέει την αύξηση των κερδών των μαγαζατόρων με τη βελτίωση της «ποιότητας ζωής». Ως τις «λυτρωτικές» κυκλοφοριακές ρυθμίσεις και τη διάνοιξη νέων δρόμων για τη γρηγορότερη ροή ανθρώπων και εμπορευμάτων... Η περίφημη «ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου» μεταφρασμένη στη γλώσσα των αφεντικών σε εργατώρες παραγωγής και κατανάλωσης.

Η «επανασυνειδητοποίηση του δημόσιου χώρου» που ολοένα και πιο πολύ εκστομίζεται από πολεοδόμους και μη είναι διπλά απατηλή. Όχι μόνο γιατί δεν υπάρχει επανασυνειδητοποίηση αλλά περαιτέρω αποικιοποίηση του χώρου από τις αξίες των αφεντικών και το άπλωμα του κοινωνικού ελέγχου. Αλλά και γιατί το «δημόσιο» αυτού του χώρου δεν είναι παρά η επιβολή και η προέκταση του ιδιωτικού. Γιατί δεν είναι μόνο ότι οι ρυθμοί της καθημερινότητας της πόλης απλά οριοθετούν την μοναξιά και την εξατομίκευση, παράλληλα την προϋποθέτουν. Εκεί που οι διαδρομές των υπηκόων συναντιούνται, εκεί ακριβώς είναι που θα διασπαστούν, υποκλινόμενες στις προστακτικές των βιτρίνων της κατανάλωσης, στη συνωστισζόμενη «επικοινωνία» των διασκεδάδικων, στους χρόνους που νοικιάζουν τ' αφεντικά. Το «δημόσιο» χρειάζεται από άκρη σε άκρη την ομαλότητα του ιδιωτικού.

Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι μια «όμορφη» πόλη όπου ο καθένας θα κινείται «ευχάριστα». Αυτό άλλωστε το έχει αναλάβει προ πολλού να το φέρει σε πέρας η αρχιτεκτονική της αλλοτρίωσης. Ούτε η γεμάτη αφέλεια επίκληση της «χαμένης γειτονιάς», λες και εκεί η γλώσσα της εξουσίας απουσίαζε. Αλλά η επίθεση τόσο στη ροή της πόλης, η ανυπακοή στους κανόνες της, όσο και το σμποτάρισμα όλων των θεσμών και μηχανισμών της εξουσίας που την οικοδομούν εναντίό μας. Η πόλη-βιτρίνα και οι βιτρίνες της πόλης πρέπει να θρυμματιστούν μαζί με τις προσδοκίες των αφεντικών.

Στη διάρκεια επιχείρησης «σκούπας» στα Ν.Λιόσια, στα σκοτεινά εκεί στην αρχή της Ιδομενέως, μπάτσοι έστησαν την κλούβα τους, σταματούσαν λεωφορεία ή ξαμολιόντουσαν στους γύρω δρόμους συλλαμβάνοντας μετανάστες. Αναρχικοί ωστόσο, από τις γύρω περιοχές, την ίδια ώρα φρόντιζαν και σταματούσαν τα λεωφορεία σε προηγούμενες στάσεις, ειδοποιώντας μετανάστες για το τι τους περιμένει λίγα μέτρα πιο πέρα. Επίσης σύντροφοι απλώθηκαν στους δρόμους γύρω από την κλούβα «διώχνοντας» μετανάστες από την ενέδρα. Την άλλη μέρα με εκδήλωση στην κεντρική πλατεία, εκφράστηκε η αντίθεση στις άθλιες κρατικές ενέδρες και μοιράστηκε αυτό το κείμενο δημοσιοποιώντας την κίνηση αλληλεγγύης.

MIRUPAFSHIM...

Οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές. Απλώς δεν γουστάρουν τους ξένους και περισσότερο τους αλβανούς. Εντάξει, αυτό το μάθαμε.

Και τώρα τί θέλουν; Θέλουν να φύγουν οι ξένοι και περισσότερο οι αλβανοί...

Και πότε ήταν εδώ; Όταν το υπουργείο εμπορίου απαγόρευε την ενοικίαση σε αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά και τους ανάγκαζε να στριμώχνονται σε αποθήκες ψυχών, στα ακατοίκητα τετραγωνικά ψίχουλα των «ανιδιοτελών» ελληνόψυχων μικροϊδιοκτητών;

Όταν το υπουργείο υγείας απαγόρευε τη νοσηλεία σε αλλοδαπούς χωρίς χαρτιά και τους ανάγκαζε να ασπώνουν τις αδημονούσες κούφτες «ανιδιοτελών» ελληνόψυχων αλμπάνηδων;

Όταν το υπουργείο εργασίας χτύπαγε στην πλάτη εργοδότες σε χωράφια και οικοδομές, σε κουζίνες μεσοαστικών κωλόσπιτων και σε ανήλιαγα μπουρδέλα;

Όταν το υπουργείο δικαιοσύνης έστελνε τις κλούβες σε ελληνόψυχα τηλεφωνικά ραντεβού κάθε φορά που -ώ του θαυματος- οι μετανάστες ήταν να πληρωθούν και κατευθείαν τους απέλαυε;

Όταν οι ελληνόψυχοι μπάτσοι έβρισκαν τις καινούριες ζωντανές τους κουκλίτσες για τη διεστραμμένη εκτόνωση των συμπλεγμάτων κατωτερότητάς τους;

Ε, λοιπόν, οι αλλοδαποί δεν ήταν εδώ. Ήταν περιφερόμενα φαντάσματα στα σοκάκια του μικροαστικού σκοταδιού. Τι λοιπόν θέλουν οι μη ρατσιστές έλληνες; Να σκοτώσουν εντέλει όλους τους αλλοδαπούς; Ε, λοιπόν, μήπως δέν τους σκοτώνουν αβέρτα με την πρώτη ευκαιρία;

Μέτρα πτώματα αν βλέπεις καλά μέσα στην καρδιά του σκοταδιού και ελάχιστα πιο κει από τον ψεύτικο ήλιο της τηλεορασης.

Τι κάνουν οι ελληνόψυχοι αριστεροί μάχιμοι στους δρόμους του ψηφοθηρικού αντιαμερικανισμού; Τι κάνουν οι απίθανοι χριστιανοί στις ουρές του «άξιον εστι» με το επιχείρημα ότι όλοι είναι παιδιά του ίδιου θεού. Τι κάνουν οι φιλεύσπλαχνοι «μη κυβερνητικοί οργανισμοί» στον σκουπιδότοπο των αξιοδάκρυτων ψηφισμάτων;

Τίποτα. Μάζι με τους άλλους κάνουν που και που καμιά βόλτα απ' την ομόνοια, όταν χρειάζονται κάποιο μερεμέτι στο καινούριο τριάρι απόκτημα της δανειοληψίας τους ή στο χωραφάκι για το παραδοσιακό λάδι.

Οι σκούπες μαζεύουν σκουπίδια και όχι ψυχές. Και μπορεί να «καθαρίζουν» τα ανεπιθύμητα «σκουπίδια» που ξαναζωντανεύουν τα συνοικιακά πάρκα ή τρέφουν τα θανατηφόρα εργοτάξια, αλλά ποτέ δεν θα «καθαρίσουν» την ψευδαίσθηση του τηλεοπτικού ήλιου από το σκοτάδι της θλιβερής καθημερινότητας.

Όλα αλλάζουν. Ναι. Και το πιο γλυκό μπαστάρδεμα συνεχίζεται για να ανοίγει τις συνειδήσεις μας. Όπως ακόμα μιλάμε για τούρκικο καφέ, νταήδες, μάγκες, σερβάν, ντομάτες, μπιμπε-λό, μαντάτο, κόμπλεξ και λάιφ στάιλ, έτσι θα μάθουμε και το μιρουπάφσιμ.

Mirupafshim λέμε στους αλβανούς μέσα στις κλούβες και σημαίνει καλή αντάμωση.

Καλή αντάμωση για έναν περίπατο σε έναν όμορφο δρόμο, όπου στολίδια θα είναι δεξιά και αριστερά οι κρεμασμένοι ελληνόψυχοι κυνηγοί κεφαλών. Ενστολοι και μη.

... στα αλβανικά θα πει
ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

πίσω από τις κιθάρες...

Μια νέα πραγματικότητα άρχισε να διαμορφώνεται στο ελληνικό μουσικό στερέωμα, ως τις αρχές της δεκαετίας του '90 εώς τις μέρες μας. Οι αδηφάγες ανάγκες της Αγοράς, σε συνδυασμό με το -μέχρι τότε και όσον αφορά εγχώρια μουσικά προϊόντα- παρθένο καταναλωτικό πεδίο της νεανικής αμφισβήτησης, ήταν οι βασικές γενεσιουργές αιτίες της.

Τη διαμόρφωση και διαχείριση της πραγματικότητας αυτής, ανέλαβε η ντόπια μουσική βιομηχανία, με **Δούρειο ίππο** ένα συρφετό από έμμισθους δισκογραφικούς και ραδιοφωνικούς παραγωγούς, και υλικό τους πάντα εν αφρονιά επίδοξους ροκ σταρ, κατόρθωσαν μέσα σε μια δεκαετία να προωθήσουν αποτελεσματικά το νέο τους **εμπόρευμα**: δεκάδες συγκροτήματα με **κίνητρο** την δημοσιοποίηση του «έργου» τους, **περιεχόμενο** την «ευαισθησία» τους και την ανάγκη έκφρασής της, και **περιτύλιγμα** την «αντί»- θεωρήσή τους για τα «κακώς κείμενα» της κοινωνίας.

Το χαμηλό κόστος κοπής -ψηφιακών πια- δίσκων και η ολοένα αυξανόμενη ανάγκη του νεανικού κοινού για κάτι «διαφορετικό», επέτρεψε στις εταιρίες να έχουν ως πολιτική τους την λογική: **έλα και γράψε ό,τι θες και όσο πουλήσεις**. Ωστόσο, επειδή κάθε εταιρία θέλει να πουλάει όσο το δυνατό περισσότερο, η πολιτική αυτή συνοδεύτηκε και από την απαραίτητη ομάδα υποστήριξής της, δηλαδή, επαγγελματίες μουσικούς, δημοσιοσχετιστές, διαφημιστές, επικοινωνιολόγους κτλ. Που συνδράμουν τους νέους μουσικούς με ένα δυό τραγουδάκια-συνταγή για να πουλήσουν καπιτζί, δύο τρεις ατάκες για τις συνεντεύξεις με κάποιο δήθεν βάθος και μερικές συμβουλές για το κοινωνικό και ενάντια στις εξαρτήσεις πρόσωπο, που **πρέπει** να δείχνουν προς τα έξω.

Τα αποτελέσματα κωμικοτραγικά. Οι καλλιτέχνες να δηλώνουν πως θέλουν ν' αλλάξουν τον κόσμο με τη μουσική τους αλλά και να τον διασκεδάζουν ταυτόχρονα, να συμμετέχουν σε εκδηλώσεις φιλοκερδώς, διαφημίζοντας τα μαγαζιά που παίζουν μέσα από αυτές, να καταγγέλουν την καταναλωτική κοινωνία προτείνοντας στο κοινό τους να τους καταναλώσει, να «απαξιώνουν» τους πολιτικούς στηρίζοντάς τους με τη συμμετοχή τους στις κομματικές-δημοτικές εκδηλώσεις τους, να εκθειάζουν την αντίσταση και τη σύγκρουση με τις επιλογές των κυρίαρχων την ώρα που οι ίδιοι είναι απόλυτα υποταγμένοι σ' αυτές, να χλευάζουν το μικροαστικό τρόπο ζωής όντας οι ίδιοι απόλυτα μικροαστοί..

«όταν πια τα πράγματα ήταν ώριμα για να ηχογραφήσουμε κάποιον δίσκο, έπρεπε να βρούμε όνομα για το γκρουπ. Μέχρι τότε παίζαμε χωρίς να μας ενδιαφέρει το όνομα. Πήγαμε στην εταιρεία και ο διευθυντής έψαχνε κάποιο όνομα που να περιέχει το γράμμα «ρ», γιατί το θεωρούσε πιο εύκολο. Έτσι βρήκαμε το «ρεύματα». Τότε ο Δημήτρης είπε προσθέτουμε και το «υπόγεια» για να μπορούμε να φτιάξουμε και το μύθο μας (ξεσπούν όλοι σε γέλια). Το μυθολογικό στοιχείο είναι ότι ο τίτλος παραπέμπει στην πόλη. Τα υπόγεια ρεύματα είναι κατεχόμενα ρεύματα πόλης». Το στούντιο το θεωρούν σπίτι τους. Όλοι κάνουν άλλες δουλειές μέχρι η μουσική να μπορέσει να γίνει το κύριο επάγγελμά τους. Αν και δεν θέλουν προς το παρόν να την αντιμετωπίσουν σαν επάγγελμα... (απόσπασμα συνέντευξης σε life style περιοδικό)

Ωστόσο το νέο προϊόν πήγε καλά, για τις εταιρίες φυσικά. Πωλήσεις χιλιάδων δίσκων, έσοδα από τηλεοπτικά δικαιώματα και διαφημίσεις και λίγα «δυστυχώς» ψίχουλα για τους καλλιτέχνες, αναγκάζοντάς τους έτσι να τρέχουν ανά την Ελλάδα σε μικρά ή μεγάλα μαγαζιά, ξεπουλώντας την πραγματεία τους για ένα

καλό νυχτοκάματο, στο όνομα βέβαια της επικοινωνίας με το κοινό και την ανάγκη τους να γνωρίσουν ανθρώπους (sic).

Αυτά ως προς τις πωλήσεις και τη δημοσιότητα, γιατί στο θέμα της **δημιουργικότητας** -της ουσίας δηλαδή- η έκβαση ήταν απογοητευτική. Ο νεοαποκτηθείς **επαγγελματισμός** τους -έννοια εξ ορισμού αντίθετη με τη δημιουργία-, η εναγώνια προσπάθεια **παραγωγής έργου** μπρός τον κίνδυνο της αφάνειας και της **εκπλήρωσης** των όρων που θέτουν οι εταιρίες στα συμβόλαιά τους, η έμφαση στο **φαινέσθαι** σε συνδυασμό με το σαθρό «είναι» (απαραίτητα στοιχεία κάθε έμφυχου ή μη εμπορεύματος που λανθάρει το Θέαμα), εξόρισαν την όποια **έμπνευση** από το έργο και αναιρέσαν κάθε ίχνος **αυθεντικότητας** από το **βίωμα** όσο και την **αναζήτηση** από τους φιλόδοξους δημιουργούς.

Στην προσπάθεια να καλυφθεί αυτό ακριβώς το **κενό περιεχομένου**, οφείλεται η τάση αρκετών «ανεξάρτητων» καλλιτεχνών, να αναφέρονται στην τυχόν **καταγωγή** τους από τις υποβαθμισμένες δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά, καθώς και οι αναφορές περί **ταξικότητας** ως μια απόπειρα συναισθηματικής ταύτισής τους με το κοινό μέσω υποτειθέμενων **κοινών βιωμάτων**. Από τα βιώματα αυτά επιχειρείται να αλιευθεί η αυθεντικότητα της ταυτότητάς τους (με το γνωστό «καζαντζιδικό» τρόπο), καθώς και το περιεχόμενο του έργου των αυτόκλητων εκφραστών, όχι του «πόνου του λαού» αυτή τη φορά, αλλά της «κραυγής απόνωσης» των αποκλεισμένων και αγανακτισμένων προλετάριων. Η τακτική προσβλέπει επίσης στην κατασκευή ενός οργισμένου μπατζ, μέσω της πλαστικής κοινότητας με την παραβατικότητα και την αντίδραση που χαρακτηρίζει την νεολαία των περιοχών μας αλλά και δόλωμα για την καταναλωτική τους δύναμη. Απαραίτητο δεκανίκι αυτού του είδους του εμπορίου, είναι η επαναστατική φρασεολογία, όπως οι αναφορές σε «φωτιές» και σε «γουρούνια μπάτσους», ασχέτως βέβαια αν όλα αυτά απέχουν έτη φωτός από την καθημερινότητα των εκφραστών τους.

Χαρακτηριστικό σημείο, είναι η απόσχιση κάποιων από αυτούς από τη μαμά-εταιρεία που τους δημιούργησε ή προώθησε και το στήσιμο δικών τους εταιρειών, με την πιο σύγχρονη καπιταλιστική εκδοχή μάλιστα... Οριζόντια ιεραρχική δομή, αίσθηση ταύτισης των εργαζομένων σε αυτές με τα συμφέροντα της εταιρείας, ψευδαισθήσεις δημιουργίας κινήματος με το έργο που παράγουν κτλ. Δημιουργώντας έτσι τη δική τους αγορά από δίσκους, μπλουζάκια, αξεσουάρ, μαγαζιά, μόδα και φυσικά περισσότερα κέρδη.

Μέσα από την περιγραφή των παραπάνω καταστάσεων, πρόθεση δεν είναι να αγνοηθούν οι όποιες «καλές προθέσεις» κάποιων από αυτούς, στο ξεκίνημά τους τουλάχιστον -αν και το γνωστό ρήτο περί κόλασης τις ερμηνεύει κατάλληλα- ούτε ν' ανα-

προβάλλουν οι εμπόροι

δειχθεί η αντιφατικότητα των μουσικών ή οι έτσι κι αλλιώς ματαιώ-
δοξες επιδιώξεις τους. Εξάλλου ο κομψασμός, η σεμνότητα, το ψώνι-
σμα, η προσγειωμένη αυτοπαρουσίασή τους, ακόμη και η σκληρή αυ-
τοκριτική τους μερικές φορές, δεν παύουν να είναι οι δύο όψεις του
ίδιου νομίσματος για την εξαργύρωση των συναισθημάτων τους. Η
αναφορά μας στην δήθεν επαναστατικότητα και την φρασεολογία
που τη συνοδεύει, δεν στοχεύει στην ιεροποίηση της, τη διαφύλαξη
ή την μονοπώληση της άσκησης της από κάποιους, αλλά στην κατά-
δειξη της σκοπιμότητας της χρήσης της από το εμποροκαλλιτεχνικό
συνάφι.

Ο μικρός, αλλά όχι αμελητέος σε ευθύνες ρόλος τους στην
εμπορευματοποίηση της κουλτούρας και του πολιτισμού
που παράγουν οι άνθρωποι, είναι προφανές πως είναι επιμελώς σκη-
νοθετημένος από τα **διευθυντήρια παραγωγής θεάματος και**
προϊόντων, που αλώνουν καθημερινά με χιλιάδες ορατούς ή άρα-
τους τρόπους τις **επιθυμίες** και τις **ανάγκες** μας. Είναι γνωστό
επίσης -η ιστορία ξέρει να μιλά- πως κάθε μουσικό «επαναστατικό»
ή όχι κίνημα, που δεν αντιβαίνει τα κατεστημένα πρότυπα στις **δο-**
μές και τα **χαρακτηριστικά** του και ασχέτως των επιδιώξεων του,
είναι εν δυνάμει, χρήσιμο εργαλείο στα χέρια των κυρίαρχων, για την
εκπαιθάρχηση και εκτόνωση κάθε νεολαιίστικης αντιδραστικότητας.

Σε αυτό ακριβώς το πεδίο, η έμμεση ή άμεση συνεισφορά
των καλλιτεχνών, είναι μεγάλη και απλόχερη, είτε το αντιλαμβάνο-
νται είτε όχι, αφού με δεδομένη τη συνθήκη πως ό,τι κι αν κάνουμε
είναι **Πολιτικό** (δηλαδή είναι πρόταση από μόνο του με συγκεκρι-
μένο κοινωνικό αντίκτυπο και προεκτάσεις) το **ζήτημα** δεν είναι οι
προθέσεις και οι επιδιώξεις του καθενός ούτε η «κατ' ανάγκη» συμ-
μετοχή* του σε αυτή την κατάσταση, αλλά το αν δέχεται να είναι μέ-
ρος της ή όχι.

Είναι πεποϊθησή μας εξάλλου, πως η **αντίσταση** και οι
ανατρεπτικές αναζητήσεις των ανθρώπων μέσω της «καλλιτε-
χνικής» τους έκφρασης, σαρκώνεται μέσα από την κάθετη διαφορο-
ποίηση από τις εξουσιαστικές επιβαλλόμενες συνθήκες (εμπόριο, δια-
φήμιση, ρόλους κτλ.) και πηγάζει από ένα συνολικό τρόπο ζωής που
επιτίθεται σ' αυτές, σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, με πρόθεση
να τις ακυρώσει.

ΑΙΣΧΟΣ

Ο ΑΙΣΧΟΣ ΝΕΩΝ ΑΙΣΙΩΝ ΜΕΤΑΚΟΙΤΑ ΒΕΒΑΙΑ ΜΑΣ ΣΤΕΡΕΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΝΑΙΣΧΟΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩ ΕΠΙ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΡΕΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ Μ-
ΟΥΣΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΝΗΙΟΥΡΤΙΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ.

ΑΥΤΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΛΗ :

- ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΟΣ ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΘΕΡΜΟΚΙΤΙΟ
- ΔΕΝ ΕΝΤΑΔΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΗΙΟΥΡΤΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΦΡΑΣΗ ΣΤΑ
ΠΑΛΑΙΣΙΑ "ΙΝΕΥΡΑΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ"-ΚΟΜΜΑΤΙΚΩΝ ΠΡΟΠ-
ΥΡΤΙΩΝ
- ΔΕΙΤΟΥΡΓΟΥΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΙ ΠΟΥ ΑΠΟΤΡΕΠΕΙ
ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΥ-
ΚΡΩΝΟΥ ΜΑΣ

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΠΙΘΗ ΤΩΝ ΑΝΕΥΡΤΙΚΩΝ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΕΣΣ ΕΚΕΥΡΤΙΕΣ ΤΩΝ ΕΝΟΡΩΝ ΣΥΜ-
ΜΟΡΙΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΖΕΙ
ΧΕΙΡΟΠΑΙΔΕΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΓΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΝΗ ΑΝΑΙΣΧΟΣ ΤΗΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΗΙΟΥΜΕ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΓΑΜΒΗΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΤΑΦΟΣ
ΤΩΝ ΟΝΟΙΩΝ ΜΑΣ.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΟΥΣΙΚΩΝ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΝΕΩΝ ΑΙΣΙΩΝ

Οι ροκ συναυλίες τα πρωινά της Κυριακής, στους κινηματογράφους
Άνταμς στο Αιγάλεω και Διάνα στα Νέα Λύσσια, με τον απαραίτη-
το ρεφενέ για την ενοικίαση των μηχανημάτων, το κράξιμο και τα
γλουκαϊσματα ως μοναδικοί τρόποι συμμετοχής στις εκδηλώσεις
των δόμων για την «προσέγγιση της νεολαίας». Το «άραγμα» σε
πλατείς και πάρκα και οι συναθροίσεις σε εγκατελειμένους χώρους
και κτίρια από τα «φρικιά» και τους διαφορετικούς την δεκαετία του
'80, το στήσιμο αργότερα στις αρχές του '90, αυτοοργανωμένων με
σαφές ανατρεπτικό περιεχόμενο εκδηλώσεων, από αναρχικές-
αντιεξουσιαστικές ομαδοποιήσεις, είναι μερικά από τα σημεία που
στοικειοθετούσαν μια κουλτούρα νεολαιίστικης αντίστασης, που
χαρακτήριζε και ίσως ακόμη χαρακτηρίζει το τοπίο των δυτικών συ-
νοικιών. Μια κουλτούρα που τείνει να νεκρωθεί-αφομοιωθεί από τις
προθέσεις των επιχειρηματιών, με σημεία αναφοράς της μαγαζιά
πλέον, όπως το underground στο Περιστέρι, το «στον αέρα» στην
Πειρούπολη κα είτε από την προσπάθεια οικειοποίησης και «μα-
ντρώματος» των νεολαιίστικων δραστηριοτήτων (μουσική, γκράφιτι)
από τους Δημοτικούς διαχειριστές -έμμισθους ή όχι- των πολιτι-
στικών εκδηλώσεων στις γειτονιές μας. Όλα αυτά βέβαια με κρά-
χτες, τους ντόπιους «ανεξάρτητους» ή «ευαίσθητους» καλλιτέχνες.

* Στον αντίποδα αυτής της πραγματικότητας -και κατά
την τελευταία δεκαετία- αναρχικοί και αντιεξουσιαστές
έχουν κινηθεί ενάντια στις εμπορευματικές και θεαματι-
κές κυρίαρχες λογικές.
Είτε με κινήσεις επιθετικού χαρακτήρα όπως καταλήψεις
ραδιοφωνικών σταθμών, παρεμβάσεις και εκτροπές συ-
ναυλίων, επιθέσεις σε μαγαζιά-ναούς του εμπορεύματος
κτλ.

Είτε με δημιουργικό ξεπέραςμα των κυριαρχικών δομών,
με στήσιμο εκδηλώσεων, συζητήσεων, προβών, ηχο-
γραφήσεων και διακίνησης μουσικού έργου πάντα στη
βάση της αυτοοργάνωσης.

Σε όλη αυτή την πορεία φυσικά δεν έλειψαν αντιφατικές
-σε σχέση με τους στόχους- αλλά και συγκρουόμενες -
μεταξύ τους- πρακτικές επιλογές. Επιλογές που κινήθη-
καν από την -πέραν των δηλωμένων προθέσεων- εν μέ-
ρει διαιώνιση εμπορευματικών και θεαματικών χαρακτη-
ριστικών μέχρι, ωστόσο, και το καθολικό ξεπέραςμα αυ-
τών των χαρακτηριστικών..

αφίσα που κυκλοφόρησε το 1989 στα Ν. Λύσσια με αφορμή τον ετήσιο
αγώ -λόγω "ανατρεπτικής αναζητήσεως"- ντόπιων μουσικών ενάντια
τημάτων από δημοτικό χώρο των γειτονιών.

για την υπόθεση των ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ αναρχικών ΦΟΥΡΛΗ ΚΑΙ ΓΚΙΝΑΛΑ

Στις αρχές του Μάρτη ένα πισιρίκι από την Μυτιλήνη, ενώ ήταν χτυπημένο από βαριά αρρώστια, πέθανε τελικά "εσπευσμένα" από την αμεριμνησία του "γραφειοκρατικού" μηχανισμού. Τα εκατό εκατομμύρια που είχαν μαζευτεί από εισφορές για μια εγχείρηση στο εξωτερικό δεν μπόρεσαν να αποδεμειστούν από την τράπεζα. Τα ρεμάλια των τραπεζών συνοφρύνονταν επικαλούμενοι την νομιμότητα της πράξης τους με θράσος απέναντι στην εικονική αγανάκτηση των μμε. Ο κρατικός μηχανισμός για μια ακόμη φορά άνοιξε το βάραθρο των συγκρουόμενων αρμοδιοτήτων για να απορροφήσει μέσα στην χαρμωδιά του τους κοινωνικούς κραδασμούς. Και οι γονείς του πισιρίκι, μόλις οι προβολείς αποσύρουν και το τελευταίο τους φως από την υπόθεση, θα μείνουν μόνοι να σέρνουν την εκφυλισμένη τους οργή από δικαστήριο σε δικαστήριο, μαθαίνοντας επιπλέον και τον τρόπο που η "δικαιοσύνη" καίδευε τους "συγγενείς" της.

Τις ίδιες ακριβώς μέρες, στα έγκυρα του κρατικού μηχανισμού, κάποιοι ανώτεροι υπάλληλοι του υπουργείου Δικαιοσύνης αντί να διευθετούν στα γρήγορα το νομικό κενό που επέτρεψε τη θανάτωση του άμοιρου πισιρίκι, μηχανεύονταν έναν κρατικό νόμο ενάντια στο "οργανωμένο έγκλημα και την τρομοκρατία". Ένα νόμο χωρίς τις "αγκυλώσεις" και τις "δεσμεύσεις" του παρελθόντος. Ένα νέο τρομοκρατικό νόμο.

Οι δύο αυτές υποθέσεις ωστόσο, δεν συ-

ναντιούνται μόνο στο επίπεδο της αναπόφευκτης διαπίστωσης. Λίγες μόλις μέρες μετά το θάνατο του πισιρίκι εξερράγησαν κάποιοι "αυτοσχέδιοι εμνηστικοί μηχανισμοί", όλοι στη Θεσσαλονίκη: σε μια τράπεζα, σε παράρτημα του υπουργείου υγείας και πρόνοιας και σε ένα τηλεοπτικό κανάλι, σαν αντανάκλαστική απάντηση σε μια ακόμη απαξίωση της ζωής από το κράτος και τα αφεντικά. Λίγες μόλις ώρες μετά τους εμνησμούς έγιναν δύο συλλήψεις. Δύο ασφαλίτες περιπολούσαν στην περιοχή που έγινε ο ένας εμνησμός. Ο ένας από τους ασφαλίτες, ενώ προσπαθούσε να παρκάρει το "υπηρεσιακό" αυτοκίνητο, ισχυρίζεται ότι είδε τους Θ. Γκινάλα και Θ. Φουρλή να μπαίνουν σε ένα από τα κτίρια-στόχους λίγα λεπτά πριν τον εμνησμό. Ο άλλος από δίπλα απλά ισχυρίζεται ότι τον άκουσε να λέει ότι είδε αυτούς τους δύο γνωστούς αναρχικούς. Σχεδόν αμέσως(!) ξεπάρκαρε τον αυτοκίνητο και σπκώθηκαν κι έφυγαν(!) Μετά άκουσαν για τους εμνησμούς κι έκαναν τους "κατάλληλους" συνειρμούς. Με αυτά λοιπόν τα "αδιάσειστα στοιχεία" κι επιπλέον μια απόδειξη αγοράς μονωτικής ταινίας(!), εκδόθηκε ένταλμα για τους δύο αναρχικούς, διενεργήθηκε εξονυχιστική έρευνα στα σπίτια τους -χωρίς να βρεθεί τίποτε επιβαρυντικό- και συνελλήφθησαν. Στο τμήμα ασφαλείας τους πήραν τρίχες από το κεφάλι για να εγκαινιάσουν προφανώς το τμήμα DNA Βορείου Ελλάδος. Με συνοπτικές διαδικασίες πέρασαν από τον ανα-

κριτή -που προσπέρασε την κατάθεση αυτόπτη μάρτυρα ότι δεν αναγνωρίζει τους "δράστες" στα πρόσωπα των κατηγορουμένων-, αρνήθηκαν τις κατηγορίες αλλά όχι την αναρχική τους δράση και με ύψος προπλημμυμένης απόφασης προφυλακίστηκαν σε διαφορετικές πτέρυγες των φυλακών Διαβατών.

Τέτοιες αυθαίρετες μεθοδεύσεις από τους κατασταλτικούς και δικαστικούς μηχανισμούς δεν είναι ξένες σε όσους έχουν τη στοιχειώδη πολιτική δραστηριότητα. Αυτό που αλλάζει είναι η κυνικά αυξημένη "ποσότητα" αυθαιρεσίας και η νέα ποιοτική συγκρότηση των μεθοδεύσεων αυτών. Οι μπάτσοι έχουν ήδη αρχίσει να εφαρμόζουν προκαταβολικά ένα προς ένα τα άρθρα ενός τρομοκρατικού νόμου, προφανώς γιατί τον θεωρούν δεδομένο πέρα από κοινοβούλια, επιτροπές, αντιστάσεις των μαζικών φορέων, διορθώσεις και άλλα τέτοια ευτράπελα της ιστορίας. Ο κατασταλτικός τους πραγματισμός είναι δυστυχώς περισσότερο αποκαλυπτικός από ό,τι απαιτεί η εκσυγχρονιστική στρατηγική. Οι μπάτσοι βλέπεις, πάντα βιάζονται να εξοντώσουν τους "εγκληματίες" και τους "τρομοκράτες".

Οι δύο αναρχικοί κατέθεσαν ευθύς εξ αρχής αίτηση αποφυλάκισης και από τις πρώτες μέρες του Απριλίου είναι ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους μέχρι την διεξαγωγή της δίκης τους.

Από τις 13/3 κρατούμαστε στις φυλακές Διαβατών κατηγορούμενοι για τις επιθέσεις της Πέμπτης 8/3 ενάντια στην εθνική τράπεζα, το υπουργείο υγείας, και το star channel. Το μόνο στοιχείο εναντίον μας είναι οι "καταθέσεις" δύο μπάτσων που μέσα από ένα γελοίο στημένο κατηγορητήριο προσπαθούν να μας φορτώσουν όλες τις ενέργειες, γνωρίζοντας πως σαν αναρχικοί ποτέ δε διανοηθήκαμε να αποκηρύξουμε την καθημερινή αντίδραση της κοινωνίας στους δολοφονούς της...

...Οι ίδιοι εμείς, όντας γνωστοί από χρόνια στους κόλπους της ασφάλειας, ξέραμε από την αρχή ότι ημιασταν εκεί για να μας επιβληθεί ο ρολός του "ενόχου" και του "παράνομου". Φυσικά δεν περιμέναμε ποτέ ότι οι εισαγγελείς και οι ανακριτές που μας προφυλάκιζαν θα είχαν το κουράγιο να αρνηθούν τις εντολές των ανωτέρων τους. Δεν περιμέναμε ποτέ ότι οι δικαστές, που ποτέ δεν πήραν καμιά απόφαση με βάση το κριτήριο της ανθρώπινης ζωής, όχι ενός αλλά χιλιάδων εκμεταλλευόμενων ανθρώπων, θα έκαναν τώρα κάτι το διαφορετικό. Τούτοι οι "κρίτες της ανθρώπινης ελευθερίας" δεν δίνουν δεκάρα για τις καθημερινές δολοφονίες και εγκλήματα που συντελούνται γύρω μας (εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες με ναρκωτικά, άστεγοι, εκμετάλλευση ανηλίκων, δολοφονίες μεταναστών κτλ.) Το μόνο που τους νοιάζει είναι να εκτελέσουν πιστά τις εντολές της ανωτέρας τους πολιτικής και αστυνομικής εξουσίας...

...Έτσι, για να διαφυλάξουν το ρόλο και τη θέση τους φυλακίζουν σήμερα εμάς που ποτέ δεν κρύψαμε

-πως είμαστε εδώ με την πλευρά των απανταχού κολασμένων

-που δε σκύβουμε το κεφάλι στα όσα και το χρήμα τους

-πως δεν πιστέψαμε ποτέ ότι υπήρχε αυτή η κοινωνία, πολιτικός, δικαστής, μπάτσος, πλούσιος, που θα διαγκώσει το χέρι που τον ταΐζει

πως είμαστε αναρχικοί, πράγμα που σημαίνει ότι επιδιώκουμε την ανατροπή των καταπιεστικών δομών αυτής της κοινωνίας, αγωνιζόμενοι καθημερινά ενάντια στους δυνάστες της. Αρνούμενοι τη συνενοχή στην καθημερινή εξόντωση και ταπείνωση των κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων, στον εξευτελισμό της σωματικής και του μυαλού, στη καταπίεση των "διαφορετικών", των "ξένων", των "ανώνυμων" στο σκάτεμα των εργαζομένων...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ...

αποσπάσματα από κείμενο των συντρόφων
τις μέρες της φυλάκισης τους

ΛΕΙΠΟΥΝ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ

“όταν κάποιος διαβάζει για τα Βαλκάνια
πρέπει να αφήνει πάντα
το ένα του αυτί ανοιχτό για να ακούει
τον ήχο του τροχίσματος των τσεκουριών”

Γιατί παρόλο που οι άνθρωποι πιστεύουν
ότι οι αποφάσεις τους,
ακόμη και οι τελεσιδίκες,
κινούνται σ' ένα πεδίο απεριόριστων δυνατοτήτων,
στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει
δεν είναι παρά μια ταλάντευση
ανάμεσα στη φυγή και τη νοσταλγία,
και κάθε φυγή και κάθε νοσταλγία
κατευθύνονται προς τον θάνατο.
(Χ. Μπροχ, Οι υπνοβάτες-III, 1918)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η υπαρξιακή ματαιότητα αυτής της φράσης του Μπροχ θα μπορούσε να διαφευστεί εύκολα από τους ανθρώπους που βιώνουν την πραγμάτωση του επαναστατικού σχεδίου. Η γενικευμένη κοινωνική αδράνεια ωστόσο, που καθηλώνει την συγκρότηση και την υπεράσπιση μιας ανοιχτής -και χωρίς σύνορα και περιορισμούς- ατομικής και συλλογικής συνείδησης, καταστρατηγείται από τις δυνάμεις της φυγής και της νοσταλγίας, από τις δυνάμεις του αιώνιου παρελθόντος των εθνικών ιδεωδών, από τις δυνάμεις του πιο γελοίου θανάτου. Πρόκειται για μια πυροδότηση του θανάτου από κρατικές και παρακρατικές συμμορίες στο όνομα "τελεσιδικιών αποφάσεων με απεριόριστες δυνατότητες". Με αυτήν την εύκολη καταστράγγιση, μ' αυτήν την τραγική πυροδότηση θα μπορούσε να κάνει αισθητή την ερμηνεία της η φράση του Μπροχ στις ατομικές ιστορίες των βαλκανίων ανθρώπων. Ιδιαίτερα σ' αυτή την παράλληλη πορεία της με την χερσόνησο από το 1918 μέχρι φυσικά και τις μέρες μας. Από τους βαλκανικούς πολέμους και μετά, οι «γεωγραφικές» ανακατατάξεις αντανακλούν την προβληματική και ασύμμετρη συγκρότηση του ατισμού, τις εκτροπές και τις ανατροπές του, τις διαδοχικές προσαρτήσεις και ανεξαρτητοποιήσεις. Τα σύνορα που κάθε φορά χαράζουν την βαλκανική χερσόνησο, εδώ περισσότερο ίσως παρά αλλού, ήταν πάντα δυσδιάκριτα στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Και κάθε φορά που τα σύνορα μετακινούνταν, έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία ενός μαζικού αλλά και προσωπικού ακρωτηριασμού.

ΜΙΑ ΑΡΧΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Το αλβανικό κράτος, όπως και κάθε έθνος-κράτος, δεν θα μπορούσε να αφήσει ανοιχτό το ζήτημα της εδαφικής του επέκτασης, γιατί τότε θα έμενε εκτεθειμένο απέναντι στην δική του φιλοσοφία για τον τρόπο που πρέπει να συνέχονται οι υπήκοοι του. Ιδιαίτερα η Αλβανία που έχει μια μεγάλη ιστορία δυναμικά ριζωμένη πάνω στα εθνικά ιδεώδη. Αυτή η ιστορία είναι που δικαιολογούσε ακόμη και από την απαρχή του καθεστώτος Χότζα και την -φαινομενικά παράταιρη σε διεθνιστικούς καιρούς- φράση: «άφιξη του κομμουνισμού πάνω στο άρμα του εθνικισμού». Δεν θα μπορούσε το αλβανικό κράτος να μην εκμεταλλευτεί την κεκτημένη ταχύτητα και τις ιδιαιτερότητες που έχουν δημιουργήσει τα αναπάντεχα γεγονότα στο έδαφος της πρώην Γιουγκοσλαβίας και μάλιστα σε μια περίοδο που ταυτίζεται με την δική του δομική αναδιάρθρωση. Στη σημερινή συγκυρία επωφελείται με τον

καλύτερο τρόπο από τα γεγονότα στη Νότια Σερβία και την Βορειοδυτική Μακεδονία για να κατοχυρώσει τους πιο συμφέροντες όρους ύπαρξής του στα ήδη υπάρχοντα εδαφικά του όρια. Η αλβανική διπλωματία μπορεί να θεωρείται άπειρη, ωστόσο, τα μέχρι τώρα διόλου ευκαταφρόνητα αποτελέσματά της οφείλονται στην τέχνη του «διαίρει και βασίλευε» που κληρονόμησε από τον Χότζα.

Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ

Σε μια περίοδο που το γεωστρατηγικό περιβάλλον είναι πρόσφορο για να ευοδωθούν τα εθνικά σχέδια, το αλβανικό κράτος πρέπει να έχει κατοχυρώσει την αναδιάρθρωτική του διαδικασία με μεγάλο βαθμό κοινωνικής νομιμότητας. Έτσι μερικές ειδήσεις δεν είναι απλώς συγκυρία:

«αυτή την χρονική περίοδο τα δύο μεγαλύτερα κόμματα της Αλβανίας, το Σοσιαλιστικό και το Δημοκρατικό, συμφωνούν για κοινό κώδικα συμπεριφοράς στις επερχόμενες εκλογές, για να μην αμφισβητηθεί η νομιμότητα τους, σύγκλιση πρωτοφανής για την αλβανική πολιτική σκηνή».

Οι εδαφικές διεκδικήσεις ωστόσο, δεν πρέπει να εκδηλώνονται με δημόσιες κρατικές επιθετικές απαιτήσεις αλλαγής συνόρων, γιατί πέρα από την ειρηνολαγνεία στις διακρατικές σχέσεις, τίποτε δεν πρέπει να πάει χαμένο από απαιτήσεις πέραν των εδαφικών και εξαιτίας αυτών:

«Ο υπουργός Εξωτερικών της Αλβανίας Πασκάλ Μίλο εκφράζει την βαθιά του ανησυχία για τις πρόσφατες εξελίξεις στην ΠΓΔΜ και δηλώνει ότι η ένοπλη δράση των αλβανικών εξτρεμιστικών ομάδων απειλεί την ειρήνη και τη σταθερότητα στη χώρα διαταράσσοντας και τη γενική κατάσταση στην περιοχή... Επίσης εκφράζει την αποφασιστικότητα του να μην υποστηρίξει και να καταδικάσει ενέργειες που βλάπτουν τη διαδικασία περιφερειακής συνεργασίας και την ενσωμάτωση της στους ευρωπαϊκούς και ευρωατλαντικούς θεσμούς».

Πέρα από τα σύνορα του αλβανικού κράτους και μέσα από την θολή πολιτική και κοινωνική κατάσταση που επικρατεί στο Κόσοβο, η περίεργα διφορούμενη στάση ενός γνωστού μας για την «μετριοπάθειά» του αλβανόφωνου πολιτικού έρχεται να ανοίξει κι άλλο την βεντάλια των αλβανικών διπλωματικών ελιγμών:

«16.3. Ο Ρουγκόβα ζητάει να σταματήσουν οι εχθροπραξίες και να αρχίσει διάλογος. Δεν καταδικάζει όμως τις επιθέσεις του UCK».

ΜΙΑ ΑΝΑΚΟΛΟΥΘΙΑ...

Οι καταστάσεις δείχνουν μια ανακολουθία όσον αφορά την ευθύγραμμη στάση του συνόλου των αλβανόφωνων. Και η ανακολουθία δεν θα μπορούσε παρά να παράγεται από τις ενδοαντιθέσεις των αλβανόφωνων της «δημοκρατίας της Μακεδονίας». Πρόκειται για ενδοαντιθέσεις που δικαιολογούνται από το γεγονός ότι σ' αυτό το κράτος οι αλβανοί πολιτικοί συμμετέχουν ήδη στον μηχανισμό του, όχι μόνο στον διοικητικό αλλά ακόμη και στην πολιτική του διαχείριση τα τελευταία χρόνια. Οι αλβανικοί κομματικοί μηχανισμοί στην «δημοκρατία της Μακεδονίας» δυσανασχετούν να διαπραγματευτούν προφανώς την πρόσβαση και τα προνόμια τους στον κρατικό μηχανισμό, σε αντιστάθμισμα ενός μεγαλοϊδεατισμού με αμφισβητούμενα αποτελέσματα. Κυριαρχεί, ωστόσο, πάνω απ' όλα η προσπάθεια τους για μια διατήρηση των κομματικών ποσοστών που να δικαιολογεί την παρουσία τους στην θεσμισμένη εξουσία. Έτσι, η επίκληση του αλβανικού μεγαλοϊδεατισμού άγεται και φέρεται ανάλογα με τα ποσοστά των εκλογών. Η ιστορία του εθνοκεντρισμού, επιπλέον, μπορεί να εξηγήσει ακόμη και την «παράδοξη» σύμπτυξη του εθνικιστικότερου αλβανικού κόμματος με το εθνικιστικότερο σλαβομακεδονικό κόμμα στους ίδιους κυβερνητικούς

θώκους:

«Το «Κόμμα Δημοκρατικής Ευημερίας» (ΚΔΕ) είχε μετριοπαθέστερη στάση ως προς τις αλβανικές απαιτήσεις αντίθετα με το εθνικιστικότερο «Δημοκρατικό Κόμμα Αλβανών» (ΔΚΑ), το οποίο απέκτησε πολιτική ισχύ μετά τις τοπικές εκλογές του 1996. Ωστόσο, με το ΔΚΕ στην κυβέρνηση, η ειρήνη μεταξύ των εθνοτήτων είχε κακή πορεία. Παραδόξως, το εθνικιστικό ΔΚΑ -όταν εισήλθε σε κυβερνητικό συνασπισμό με το μακεδονικό εθνικιστικό VMRO-DPMNE και τη μετριοπαθέστερη Δημοκρατική Αλτερνατίβα το 1998- απάλυνε τη στάση του και πέτυχε, ως μεσολαβητής, αρκετές βελτιώσεις της θέσης των Αλβανών. Και πάλι παραδόξως, αυτή τη στιγμή (23/9/2000) το ΚΔΕ είναι πιο ριζοσπαστικό...»

Κι ακόμη δεν θα πρέπει να μας παραξενεύει η τελική επιλογή και των δυο αλβανικών κομμάτων, όπως διατυπώνεται από την είδηση που συνοδεύει την στρατιωτική επίθεση της «δημοκρατίας της Μακεδονίας» στους ένοπλους αλβανούς του UCK:

«Οι αλβανικές ηγεσίες τήρησαν αποστάσεις από τη δράση των αλβανών εξτρεμιστών».

...ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ

Προφανώς αυτή η στάση δικαιολογείται -πέραν των άλλων σοβαρών λόγων- και από την ίδρυση ενός νέου (υπερ-εθνικιστικού) κόμματος που θεωρείται πολιτική πτέρυγα του UCK, που είναι φυσικά εκτός βουλής και που έχει κατορθώσει να συσπειρώσει ήδη, σε ελάχιστο χρόνο, πολλούς αλβανούς.

11.3.2001: «Πενταχόσιοι περίπου αλβανοί, πολίτες της ΠΓΔΜ προχώρησαν στην ίδρυση νέου κόμματος με την ονομασία «Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα». Το νέο κόμμα θεωρείται ως ριζοσπαστικότερο των υπολοίπων αλβανικών κομμάτων της ΠΓΔΜ».

ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΧΑΣΜΩΔΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΣΤΟ ΤΕΤΟΒΟ

Η ιστορία γίνεται αφορήτα μονότονη όταν θα πρέπει να εξηγήσει εθνικές ή εθνοτικές συρράξεις στα πλαίσια ενός κράτους ή στην διαδικασία συγκρότησής του. Μοιάζουν να επαναλαμβάνονται οι ίδιες ακριβώς καταστάσεις, οι αφορμές, τα γεγονότα, τα πρόσωπα και οι αιματηρές εξελίξεις. Και πάλι, σε αυτή τη μονότονη διεργασία θα «αποταθούμε» αν θέλουμε να κατανοήσουμε τις συμπεριφορές των «ενόπλων αλβανών», της «λαϊκής υποστήριξης» τους και της κυρίαρχης κρατικής αδιαλλαξίας. Με μια δραστητική περικοπή, ωστόσο, θα περιοριστούμε σε δυο χρονικά σημεία, αντιπροσωπευτικά της κοινωνικής δυναμικής των εθνικών αντιθέσεων και της ικανότητάς τους για πυροδότηση ενός αιματηρού χάους.

Τον Μάρτη του 1981, φοιτητικές ταραχές στην Πρίστινα -που δεν χαρακτηρίζονταν από εθνικές απαιτήσεις αλλά από αιτιάσεις δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων- οδήγησαν γρήγο-

ρα σε γενικότερη αλβανο-σερβική σύρραξη που τερματίστηκε μόνο με την αιματηρή επέμβαση ειδικών μονάδων του γιουγκοσλαβικού στρατού. Επίσημες γιουγκοσλαβικές πηγές έκαναν λόγο για 11 νεκρούς και 250 τραυματίες, αλλά άλλες μαρτυρίες αναφέρονται σε εκατόμβες θυμάτων. Τα γεγονότα αυτά επηρέασαν σημαντικά τους αλβανούς της Μακεδονίας, που με διαδηλώσεις ζητούσαν την ένωση των αλβανικών περιοχών της Μακεδονίας με το Κοσσυφοπέδιο σε μια έβδομη ομοσπονδιακή δημοκρατία. Γι' αυτό τον λόγο:

«η κυβέρνηση της Μακεδονίας προέβη στη λήψη προληπτικών μέτρων όπως η αντικατάσταση των αλβανικών σχολικών βιβλίων, που πιστευόταν ότι προάγουν τον αλβανικό εθνικισμό, η αύξηση των ωρών διδασκαλίας της μακεδονικής γλώσσας σε όλα τα μειονοτικά σχολεία, η απαγόρευση ραδιοφωνικής μετάδοσης αλβανικών τραγουδιών με εθνικιστικό περιεχόμενο, η υποχρεωτική χρήση των μακεδονικών τοπωνυμίων στη θέση των παλιότερων αλβανικών, ακόμη και η απαγόρευση ορισμένων αλβανικών ονομάτων σε νεογέννητα μωρά, με την αιτιολογία ότι ανέπτυσαν εθνική συνείδηση. Επίσης, το υψηλό ποσοστό γεννητικότητας των αλβανών ανησυχούσε σοβαρά τις μακεδονικές αρχές και τις ώθησε στην εφαρμογή κατασταλτικών διοικητικών μέτρων για τον περιορισμό των γεννήσεων. Έτσι, το 1988 θεσπίστηκε από την τοπική αυτοδιοίκηση στο Τέτοβο το μέτρο της επί πληρωμή παροχής ιατρικής περίθαλψης για κάθε παιδί, πέρα των δύο πρώτων, καθώς και η διακοπή κάθε επιδόματος. Η εκστρατεία εναντίον του αλβανικού εθνικισμού υπό την επωνυμία «διαχωρισμός» συνεχίστηκε με απολύσεις αλβανών δημοσίων υπαλλήλων, απαγόρευση της οργανωμένης θρησκευτικής διδασκαλίας σε παιδιά μέχρι 15 ετών, κλείσιμο πολλών σχολείων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης με πρόσχημα το μικρό αριθμό των μαθητών που φοιτούσαν (Hugh Poulton: "The Balkan Minorities and States in Conflict", 1991)

Αποκορύφωμα αυτής της πραγματικότητας αποτελεί και η αναθεώρηση του συντάγματος το 1989 στο οποίο η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας ορίζεται ως το «εθνικό κράτος του μακεδονικού λαού» αντί της προηγούμενης διατύπωσης που την ήθελε «το κράτος του μακεδονικού λαού και της αλβανικής και τουρκικής μειονότητας».

Η κρατική εκστρατεία, που εξαπολύθηκε με την επίκληση της κυριαρχίας των 1.200.000 σλαβομακεδόνων πάνω στους 800.000 αλβανούς και με την ρητορική ευστοχία της επονο-

μασίας «διαχωρισμός», αποκαλύπτει τις δυναμικές που βίωσε ολόκληρο το κοινωνικό σώμα στη βάση της ομογενοποίησης των υπηκόων. Επιλογές απόλυτου διαχωρισμού με κάποιους όρους σε ένα χωροχρονικό επίπεδο στην προοπτική της ομογενοποίησης με κάποιους άλλους όρους σε ένα άλλο χωροχρονικό επίπεδο. Δυναμικές που υπάρχουν για να επιβεβαιώνεται η διαλεκτική του εθνοκρατικού σχηματισμού της κοινωνίας, να τίθενται στόχοι, να αμφισβητούνται και να επιτυγχάνονται ες αεί. Βήμα- βήμα, οι κρατικές επιλογές,

αφού εξασφαλίζεται η σεβαστική των αλβανόφωνων κομμάτων και η ευθυγράμμιση με τις ευρωπαϊκές επιταγές, προχωρεί στο καινούργιο διαλεκτικό επίπεδο της ομογενοποίησης. Προς το τέλος της επόμενης δεκαετίας και συγκεκριμένα στις 27 Φλεβάρη του 1997 διαβάζουμε:

«Σε συγχέντρωση 10.000 αλβανών που οργάνωσε το ΔΚΑ στο Τέτοβο, στην οποία οι συγκεντρωμένοι ανέμιζαν αλβανικές σημαίες και φώναζαν συνθήματα όπως το «το Τέτοβο είναι αλβανικό», τονίστηκε η ανάγκη για την δημιουργία θεσμών παράλληλων με τους μακεδονικούς (σ.σ. αφού αφέθηκε να διαφαίνεται ως δυνατή προοπτική), καθώς και η περιφερειακή ενοποίηση του Τέτοβο με το Γκόστιβαρ που θεωρείται ως η δεύτερη αλβανική πόλη στα Σκόπια (σ.σ. χωρίς να χάνεται η εθνικιστική ρητορεία που επιβεβαιώνει την κομματική συνοχή των αλβανόφωνων κομμάτων).

Να σημειωθεί ότι την ίδια ώρα στο Τέτοβο πραγματοποιούσαν διαδήλωση οι Μακεδόνες φοιτητές και μαθητές της πόλης, στο πλαίσιο των διαδηλώσεων που συνεχίζονται εδώ και πάνω από μια βδομάδα σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Αιτία των διαδηλώσεων αυτών είναι ένας νόμος που ψηφίστηκε στη Βουλή και ο οποίος επιτρέπει τη διδασκαλία των Αλβανών φοιτητών της παιδαγωγικής σχολής στη μητρική τους γλώσσα (σ.σ. η άρση της κρατικής εκστρατείας του «διαχωρισμού»). Χθες μάλιστα οι Μακεδόνες φοιτητές της παιδαγωγικής σχολής απείλησαν ότι, αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους σε σχέση με το νόμο αυτό, θα κηρύξουν απεργία πείνας από την ερχόμενη Δευτέρα».

Οι μεταβλητές που παρεμβαίνουν στην εκτροπή και επανδιαπραγμάτευση επιλογών σε μια περίπτωση σαν κι αυτής της «δημοκρατίας της Μακεδονίας» τείνουν σχεδόν προς το άπειρο. Από τις διαλεκτικές ασκήσεις της αλβανικής διπλωματίας έως τις ενδοευρωπαϊκές αντιθέσεις και από την «αδράνεια» της αμερικανικής πολιτικής έως την παράμετρο αυτής της ειδήσης: «Οι νέοι άνθρωποι στα χωριά είναι σε ποσοστό τουλάχιστον 80% άνεργοι και χωρίς καμία προοπτική». Η απάτη και η αυταπάτη των εθνικών ιδεωδών φυτρώνει πολύ περισσότερο εκεί που την σπέρνουν.

ανώτατοι δημόσιοι λειτουργοί. Η πλειονότητα των σλαβομακεδόνων όμως, γύρω στο 70%, δεν αποδέχεται τη μετατροπή του κράτους σε ομόσπονδο, γεγονός που, λόγω του πληθυσμιακού παράγοντα, θα επιτρέπει πιθανώς σε βάρος τους στο μέλλον την πολιτική πλειοψηφία στην χώρα. Κατέφυγαν λοιπόν αυτήν την εποχή σε μια εκατέρωθεν επίδειξη δυνάμεων για να προωθηθεί μια πολιτική λύση: για τους μεν αλβανούς να αποδεχτεί η κυβέρνηση της «δημοκρατίας της Μακεδονίας» τα αιτήματα για την περαιτέρω κατοχύρωση της αλβανικής μειονότητας στον κρατικό μηχανισμό, στη λήψη αποφάσεων και κυρίως στην εκτέλεση τους, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, για τους δε σλαβομακεδόνες να μην επιτρέψουν την ομόσπονδια και να κόψουν τη φόρα των αλβανών για ουσιαστικότερα δικαιώματα.

Σε μια πολύ πρόσφατη συνέντευξη του σε ελληνική εφημερίδα, αμέσως μετά την «επιτυχημένη» επίθεση του στρατού ενάντια στους ένοπλους αλβανούς, μια επίθεση που προηγουμένως είχε νομιμοποιήσει η «διεθνής κοινότητα», ο πρόεδρος Κ. Γκλιγκόροφ ξεκαθαρίζει κατηγορηματικά όσον αφορά τα αιτήματα των ένοπλων αλβανών: «Εάν ικανοποιήσουμε αυτό το αίτημα, τότε αυτό το κράτος δεν θα είναι το κράτος της Μακεδονίας, αλλά διπλό κράτος. Όλες οι αποφάσεις θα πρέπει να λαμβάνονται με βάση τη γενική συμφωνία. Ούτε ένας νόμος δεν θα μπορεί να ψηφιστεί αν οι δυο αυτές ομάδες, οι Μακεδόνες και οι Αλβανοί, δεν συμφωνούν. Θα οδηγηθούμε σ' ένα σύστημα όπου οι αποφάσεις δεν θα λαμβάνονται με βάση την πλειοψηφία, αλλά με βάση το βέτο που θα ασκεί ο καθένας μας. Μ' αυτόν τον τρόπο δεν μπορεί να λειτουργήσει το κράτος. Δεν έχω υπόψη μου κανένα κράτος που να έχει αυτό το σύστημα».

Τα αιτήματα των ένοπλων αλβανών στο Τέτοβο δεν είναι τόσο ξεκάθαρα όσο φαίνονται ή μάλλον μοιάζουν όλο και περισσότερο ξεκάθαρα σαν προσχήματα που είναι γέννημα-θρέμμα της θολής κατάστασης στο Κοσσυφοπέδιο. Αυτά τα αιτήματα δεν μπορούν να γίνουν ανεχτά από τους εθνο-πάτρωνες που παρακολουθούσαν τις κατευθύνσεις της πολιτικής σταθερότητας στην «δημοκρατία της Μακεδονίας»: «Το πρόβλημα της διεθνούς κοινότητας είναι ότι το υψηλό επίπεδο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της αλβανικής μειονότητας στην ΠΓΔΜ δεν επιτρέπει εύκολες παρεμβάσεις και θλιβόλου περιεχομένου ενισχύσεις των αλβανών των Σκοπίων, που θα διαλύσει σύντομα, θα αυξήσει την κρίση και θα αφήσει ακόμα πιο μετέωρο το ήδη νεφελώδες μέλλον του Κοσόβου και των χρημάτων που με πολύ δυσκολία βγάζουν από την τσέπη τους οι δυτικές δυνάμεις».

Η διπλωματία των εντυπώσεων προς τα ώτα των αμάχων θα μπορούσε να ήταν πολύ διασκεδαστική αν δεν κόστιζε και το ίδιο τους το αίμα. Στο φόντο των βομβαρδισμών και των επιδρομών, των στρατιωτικών επιχειρήσεων εκατέρωθεν, εμφανίζονται οι αναφορές σε έναν διάλογο, που αν κρίνονταν τόσο απαραίτητος όσο αμφότεροι με τόση έμφαση δηλώνουν θα είχε κιόλας τελειώσει: «Σε επίσημη ανακοίνωση που εκδόθηκε από την κυβέρνηση της ΠΓΔΜ στις 25/3/01 πέραν των άλλων προσθέτονταν και ότι σκοπός της στρατιωτικής επιχειρή-

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Οι αλβανοί αντάρτες τώρα νομιμοποιούν τη δράση τους ζητώντας να αποδοθεί στους αλβανούς και πάλι ο χαρακτηρισμός του «συστατικού μέρους» του κράτους που υπήρχε στο Σύνταγμα της Ομόσπονδης Γιουγκοσλαβίας του 1974. Ζητούν ακόμη να αναγνωριστεί η αλβανική γλώσσα ως δεύτερη επίσημη του κράτους, να ιδρυθούν αλβανικά πανεπιστήμια και να αυξηθεί ο αριθμός των αλβανών αξιωματούχων σε όλα τα επίπεδα της κρατικής μηχανής: στρατός, αστυνομία, τοπική αυτοδιοίκηση, κυβέρνηση. Ο αντίλογος είναι ότι ήδη τα αλβανικά κόμματα μετέχουν στην παρούσα κυβέρνηση συνασπισμού, ήδη υπάρχουν αλβανοί υπουργοί και υφυπουργοί, ήδη υπάρχουν 25 αλβανοί δήμαρχοι, ήδη υπάρχουν αλβανοί

σης εναντίον των ένοπλων αλβανών είναι και το άνοιγμα του δρόμου για τον πολιτικό διάλογο» και επίσης: «Να σημειωθεί ότι στις 24/3/01 έγιναν γνωστές από το αλβανόφωνο περιοδικό «Λόπι» των Σκοπίων δύο ανακοινώσεις τηλεσίγραφα που εστάλησαν εκ μέρους των εξτρεμιστών αλβανών οι οποίοι απειλούσαν αν δεν άρχιζε διάλογος».

Αυτοί που δεν κατονομάζονται και είναι οι αιματηροί ρυθμιστές, είναι οι γνωστοί-άγνωστοι όροι με τους οποίους θα κάτσει ο καθένας από τους ενδιαφερόμενους στο «τραπέζι του διαλόγου».

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΣΑΝ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ

Κι ενώ η επίθεση του μακεδονικού στρατού στα βορειοδυτικά ορεινά σχεδόν ολοκληρώθηκε, υπάρχουν επιπλέον παράγοντες που καθιστούν την επίθεση αυτή, όπως και άλλες παρόμοιες στρατιωτικές δραστηριότητες, επισφαλείς στο άνοιγμα του χρόνου. Μετά από μια κρατική εκστρατεία «διαχωρισμού» των υπηκόων, στην φάση μιας εκδιπλούμενης ομογενοποίησης και με διαρκώς μεταβαλλόμενους τους εδαφικούς συσχετισμούς των «εθνοτικών» σχημάτων στο συνοριακό περιβάλλον, στις δομές της «δημοκρατίας της Μακεδονίας» αντανακλώνται τα αδιέξοδα και τα αναπάντητα ακόμη ερωτηματικά από το κρατικό σχέδιο. Τα δεδομένα είναι σαφή: «Ο στρατός της ΠΓΔΜ έχει έναν πυρήνα 600-800 επαγγελματιών συμπεριλαμβανομένης μιας μονάδας ειδικών δυνάμεων περίπου 350 ανδρών. Διαθέτει επίσης 900 επαγγελματίες αξιωματικούς αλλά από τους 10.000 εφέδρους το 50 % είναι Αλβανοί (δηλ. 5000 περίπου εφεδροι και 63 μόνο υπαξιωματικοί)! Ακόμη ένα σημαντικό στοιχείο, αποθαρρυντικό για το αξιόμαχο του στρατού της ΠΓΔΜ, είναι ότι ενώ το σλαβικό στοιχείο σε όλο και αυξανόμενα ποσοστά προσπαθεί να αποφύγει την στράτευση, οι αλβανοί στο πλαίσιο μιας καλά σχεδιασμένης πολιτικής κατατάσσονται στο στρατό». Αυτή και μόνο η πραγματικότητα καθιστά δύσκολο για τον μακεδονικό στρατό να βασιστεί στην πλειονότητα των μονάδων του για δράση κατά των ένοπλων αλβανών. Σημαίνει επίσης ότι δημιουργείται μια «δεξαμενή» εκπαιδευμένων ανδρών τους οποίους οι στασιαστές μπορεί κάποια στιγμή να καλέσουν στα όπλα.

Η κατάσταση είναι περισσότερο περιπλεγμένη απ' ό,τι μπορεί να αντέξει η παραδοσιακή εθνοκρατική φιλοσοφία κοινωνικής συνοχής. Η εξουσία του μακεδονικού κράτους, προς το παρόν, μπορεί μόνο να αγκομαχά και να χαιρέται κάθε μικρή «νίκη» των επιλογών της: «Ο φόβος ότι θα έχουμε μια γενικότερη εξέγερση αποδείχθηκε αβάσιμος. Ο πληθυσμός του Τέτοβο και των χωριών στα σύνορα δεν ξεσηκώθηκε και δεν συντάχθηκε με τους τρομοκράτες» (από συνέντευξη του προέδρου Κ. Γκλιγκόροφ, 25.3.01).

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Τα ερωτηματικά που δημιουργούσε για τα δυτικά Βαλκάνια το 1993 η τεράστια αμερικανική διπλωματική αποστολή στα Τίρανα: μια σύγχρονη καυόπολη 3.000 κατοίκων-υπαλλήλων στην πιο φτωχή γωνιά της Ευρώπης, έχουν ήδη απαντηθεί με κάποιον τρόπο και συνεχίζουν να απαντιούνται ακόμη και σήμερα. Ακόμη και τούτη την ώρα που δεν έχει καλά-καλά κοπάσει ο απόηχος της επικίνδυνης κρίσης στα δυτικά της «δημοκρατίας της Μακεδονίας», ο αμερικανός εκπρόσωπος Τζέιμς Κάνιγκχαμ δεν δίστασε (Μάρτης 2001) να δηλώσει στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, ότι η Ουάσιγκτον θα απαγορεύσει τον σχηματισμό κυβέρνησης από τους νικητές των εκλογών του περασμένου Νοέμβρη στην Βοσνία (για να μην εμποδιστεί η υλοποίηση της συνθήκης του Ντέιτον)...Τα «ερωτηματικά» της αμερικανικής παρουσίας θα συνεχίσουν να απαντιούνται. Ο τρόπος αυτής της παρουσίας θα είναι το ζητούμενο της νέας αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής που θα πάρει την τελική της μορφή τον ερχόμενο Ιούνιο. Οι διαφορετικές κατευθύνσεις αυτής της πολιτικής είναι διατυπωμένες: τόσο ο Μπους όσο και η σύμβουλος ασφαλείας του Κ. Ράις είχαν δεσμευτεί προεκλογικά ότι τα αμερικανικά στρατεύματα θα αποχωρήσουν από τα Βαλκάνια, ωστόσο, ο υπουργός Άμυνας Ράμσφελτ αλλά και ο αντιπρόεδρος Τσένι δεν συμφωνούν με την αποχώρηση των αμερικανών.

Οι μέχρι τώρα κινήσεις των αμερικάνων την τελευταία περίοδο στην περιοχή δείχνουν ότι χρησιμοποιούν ολόκληρο το σκληρό σαν μια βόμβα τοποθετημένη στο μαλακό υπογάστριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από την οποία ζητούν να εγχαταλείψει ιδέες και σχέδια για αυτοτελή ευρωστρατό απσυνδεδεμένο επιχειρησιακά από το ΝΑΤΟ. Είναι δεδομένο ότι

οι αλβανοί εξτρεμιστές είναι εύκολα καθοδηγούμενοι: από το 1989 άνδρες που αργότερα στελέχωσαν τον UCK είχαν εκπαιδευτεί στο Φορντ Λάγκλεϊ των ΗΠΑ, το κέντρο ανατρεπτικού πολέμου των ειδικών δυνάμεων και ο εξοπλισμός τους ήταν εξ' ολοκλήρου αμερικανικής κατασκευής, ενώ η λογιστική τους υποστήριξη είχε ανατεθεί στο «τμήμα μαύρων επιχειρήσεων» της CIA. Η Ιντερπόλ μετά από καταγγελίες, ερευνώντας τη σχέση του UCK με την Μαφία, έφτασε γρήγορα έως τις παρυφές της στενής του σχέσης με το αμερικανικό κράτος. Η αμερικανική πρόσβαση επομένως στις κινήσεις και τις επιλογές των ένοπλων αλβανών του Τέτοβο πρέπει να θεωρείται κάτι παραπάνω από εύκολη.

Λίγο πριν την γενίκευση της κρίσης στα ορεινά της Μακεδονίας, σε συνέντευξη του στην Wall Street Journal ο λόρδος Όουεν, ο οποίος ήταν εκ των πρωτεργατών της «λύσης» στην Βοσνία, έκανε λόγο για ανάγκη αλλαγής των συνόρων στην περιοχή. Και αμέσως μετά την γενίκευση της κρίσης οι ΗΠΑ απέφυγαν τις δεσμεύσεις και δεν εγγυήθηκαν την εδαφική ακεραιότητα της ΠΓΔΜ, εκφράζοντας απλά την υποστήριξή τους σ' αυτή. Αυτά είναι μαθήματα υψηλής πολιτικής γι' αυτούς που θεωρούν ότι υπάρχει περίπτωση τέτοιου μεγέθους διευθυντήρια εξουσίας, σαν το αμερικανικό κράτος, να αδρανούν ή να αιφνιδιάζονται. Κι την ίδια στιγμή που δείχνουν

αδράνεια ή αιφνιδιασμό να είναι καταφανής και η δυναμική τους παρουσία στον έλεγχο, την δημιουργία και την κατεύθυνση των κρίσεων. Ένας ταξίτζης από τα Σκόπια συμπυκνώνει την πραγματικότητα: «πριν από τρεις μόνο μήνες η Αμερικανική Πρεσβεία έμοιαζε με παράγκα. Τι ήξεραν και την έχουν κάνει ήδη απόρρητο φρούριο;»

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης από την αρχή της κρίσης δεν κάνουν καμία απολύτως καθοριστικής σημασίας κίνηση. Ο Χ. Σολάνα, αρμόδιος για την εξωτερική πολιτική και την πολιτική ασφάλεια της Ε.Ε., σε συνέντευξη του σε γερμανική εφημερίδα δήλωσε: «θα ενισχύσουμε την ανάμιξή μας, οι Αμερικανοί θα μειώσουν σιγά-σιγά την παρουσία τους». Η ενίσχυση της ανάμιξης της Ε.Ε. ωστόσο, στην μακεδονική κρίση, πέρα από την αποφασιστικότητα της δήλωσης του αρμόδιου αντιπροσώπου της, θα πρέπει να εξελιχθεί με σχεδόν χειρουργική ευλάβεια, εφόσον δεν πρέπει να διαταράξει τις ευαίσθητες ενδοευρωπαϊκές ισορροπίες. Και δεν είναι μόνο η παράμετρος της κεντρικής ευρωπαϊκής διαπραγμάτευσης για την εμβάθυνση και την διεύρυνση της ίδιας της Ε.Ε. Είναι περισσότερο η παράμετρος της αδιαμφισβήτητης στρατιωτικής παρεμβατικής πρωτοκαθεδρίας που έχουν επί των άλλων χωρών η Γαλλία και η Βρετανία, οι δυο ευρωπαϊκές χώρες που είναι μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, διαθέτουν πυρηνικά οπλοστάσια και κι έχουν πρωτοστατήσει από το 1998, στις προσπάθειες για αυτόνομη και αυτοδύναμη ευρωπαϊκή αμυντική δομή. Έτσι, κάθε ενδεχόμενο ευρωπαϊκής -είτε αυτόνομης είτε στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ- στρατιωτικής εμπλοκής στην ΠΓΔΜ θα πριμοδοτήσει εκ των πραγμάτων τη διμερή γαλλοβρετανική στρατιωτική συνεργασία και θα σκιάσει εκ των πραγμάτων τη γερμανική πολιτική δραστηριοποίηση στην Νοτιοανατολική Ευρώπη. Το συμπέρασμα είναι ότι μια «ουσιαστική ευρωπαϊκή παρέμβαση» -που θα συνεπάγονταν την αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων όποιο και να ήταν το πλαίσιο στο οποίο θα εκδηλώνονταν- δύσκολα θα συγχέντρωνε την απαιτούμενη ενδοευρωπαϊκή ομοφωνία.

Η ΚFOR

Η ευρωατλαντική στρατιωτική δύναμη στο Κόσοβο δεν θα μπορούσε παρά να είναι μια υλική αντανάκλαση των επί μέρους πολιτικών και στρατιωτικών επιλογών των ΗΠΑ και της Ε.Ε. που μόλις πριν αναφέρθηκαν. Κι ενώ η δυσλειτουργία των πολυεθνικών δυνάμεων οφείλεται σε βασικές επιλογές που δεν θα μπορούσαν παρά να έχουν σημείο αναφοράς

απευθείας στα διευθυντήρια εξουσίας, ο αρχηγός της ΚFOR, στρατηγός Βόλκερ Λόου, απέδωσε αυτήν την δυσλειτουργία «στην μορφολογία του εδάφους, στο γεγονός ότι η περιοχή είναι σε μεγάλη έκταση ναρκοθετημένη, στην έλλειψη αξιοπιστίας χαρτών και στο γεγονός, τέλος, ότι ο έλεγχος στη διακίνηση προσώπων δεν μπορεί να είναι αυστηρός, καθώς οι κάτοικοι συνήθως οπλοφορούν και άρα δεν είναι εύκολη η διάκριση ανάμεσα στους χωρικούς και τους τρομοκράτες».

Οι εντεταλμένοι κονδυλοφόροι προσδίδοντας τις αυτονότητες προεκτάσεις στην γραμμή του «αρχηγού» εξηγούσαν ότι: είναι μάλλον ανεδαφικό να πιστεύει κανείς ότι η ειρηνευτική δύναμη ΚFOR θα διέθετε δυνάμεις για να ελέγχει από την πλευρά του Κόσβου μια τόσο εκτενή οροσειρά που απαιτεί εκτός των άλλων και ειδικές ικανότητες ορειβάσις αλλά και... μουλαριών, στα κακοτράχαλα μονοπάτια. Υπήρξαν και εμπνευσμένοι κονδυλοφόροι που προχωρούσαν και σε εκτιμήσεις εκτεταμένου στρατιωτικού περιεχομένου για να καλύψουν την «δυσλειτουργία»: η πίεση για να ελέγξει τις διασυνοριακές κινήσεις των ανταρτών απαιτεί ανάπτυξη ενισχυμένων δυνάμεων στις συνοριακές περιοχές με τα Σκόπια, που όμως θα περιορίσουν την ευχέρεια διενέργειας επιχειρήσεων αλλού στο Κοσσυφοπέδιο. Άρα, καλώς πράττει η πολυεθνική δύναμη μέσα στην δυσλειτουργία της γιατί οι ένοπλοι χρησιμοποιούν σαν δόλωμα τα ορεινά του Τέτοβο για να την αποπροσανατολίσουν και να χτυπήσουν με την ησυχία τους αλλού: σε όλο πια το Κοσσυφοπέδιο.

Υπήρξε ωστόσο, για την δικαιολόγηση της περαιτέρω αδράνειας της ΚFOR (ιδιαίτερα όσον αφορά την απουσία της από κάθε είδους προσπάθεια αποτροπής των ένοπλων επιθέσεων στο έδαφος της Μακεδονίας), και η επίκληση από την μεριά της μιας απόφασης: της 1244 του ΟΗΕ που δεν επιτρέπει στην ΚFOR να δρα στο έδαφος της ΠΓΔΜ. Αλλά οι δυνάμεις των χωρών μελών της ΚFOR κινούνται στο έδαφος της Μακεδονίας άνετα και χωρίς πολλές διατυπώσεις αν θεωρηθεί απαραίτητο, όπως για παράδειγμα η Γερμανία η οποία μετέφερε άρματα μάχης στο έδαφος της Μακεδονίας για να προστατέψει τους 1.100 άνδρες της που στρατοπεδεύουν κοντά στο Τέτοβο.

Η «πολυεθνική δύναμη» λοιπόν εκφράστηκε με σαφήνεια μέσα από την φλύαρη δυσλειτουργία της.

ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

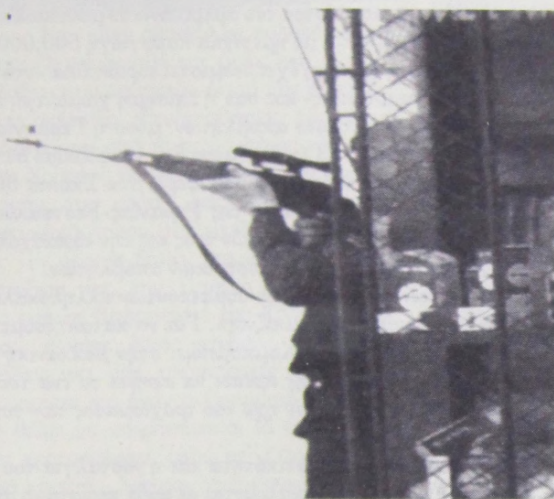
Το 1999 οι σέρβικες ένοπλες δυνάμεις βομβάρδισαν αλβανικά χωριά στα σύνορα Κοσσυφοπεδίου-Μακεδονίας. Τότε, Μακεδόνες κυβερνητικοί αξιωματούχοι είχαν δίκιο που έβλεπαν στους βομβαρδισμούς αυτούς την επιδίωξη της Σερβίας να σύρει τη χώρα τους σε πόλεμο: «κατά την εκτίμηση του Α. Ντεμίρι, πρώην δημάρχου του Τέτοβο και μέλους του ΔΚΑ, «σερβικός στόχος είναι να γίνει η Μακεδονία μέρος της σύρραξης, μέσω της δημιουργίας πληθυσμού προσφύγων» εντός των συνόρων της ΠΓΔΜ» και «Ο Ερντάτ Φατζιουλάχου, Αλβανός υπουργός στην κεντροδεξιά κυβέρνηση συνασπισμού των Σκοπιών, δήλωσε χθες ότι οι πρόσφατες συγκρούσεις μεταξύ Αλβανών και Σλαβομακεδόνων στην πρωτεύουσα της ΠΓΔΜ, ήταν αποτέλεσμα της δραστηριότητας των σερβικών μυστικών υπηρεσιών «με στόχο την αποσταθεροποίηση της Μακεδονίας». Οι εκτιμήσεις αυτές, ωστόσο, έμειναν στα πλαίσια μιας απαντητικής εθνικιστικής εξάρσης και δεν επιβεβαιώθηκαν από την πραγματικότητα.

Εν τω μεταξύ, το καθεστώς της Σερβίας έχει περάσει σε μια κατάσταση ευθυγράμμισης με την ευρωατλαντική καθεστωτική δεοντολογία, χωρίς να έχει ισορροπήσει τα νέα δεδομένα με το επιφαντικό εθνοκεντρικό της παρελθόν. Ακόμη και στα τρέχοντα γεγονότα που εξελίσσονται στα νότια σύνορα της, γίνεται φανερή αυτή η πολιτική και στρατιωτική διχοστασία: «Σε επικοινωνία που είχαμε με ανώτατο αξιωματικό του γιουγκοσλαβικού στρατού, μας τόνισε ότι, βάσει των

στοιχείων που έχουν συλλέξει, τείνουν και αυτοί στην άποψη ότι η Ουάσιγκτον επιχειρεί να επεκτείνει την κρίση του Κοσσυφοπεδίου έξω από την επαρχία στις σερβικές περιοχές του Πρέσεβο, της Μεντβένια και του Μπουγιάνοβατς και στην ΠΓΔΜ. Σύμφωνα με την ίδια πηγή, το ΝΑΤΟ προσπαθεί να εγκαταστήσει «αλβανούς τρομοκράτες» στην περιοχή της νοτιοανατολικής Σερβίας και τα Σκόπια, που γειτνιάζουν με το Κόσοβο, με στόχο την αποσταθεροποίηση της».

Με απόσταση τριών μόλις χρόνων οι δηλώσεις αυτές αντανakλούν όχι μόνο την πλήρη αντιστροφή των γεγονότων, αλλά την ίδια, αυτούσια και απαράλλακτη δομή των δυο εκατέρωθεν ερμηνειών στη βάση των εθνικών επιβουλών.

Το σερβικό κράτος και στην κρίση αυτή, στα νότια σύνορα του, φάνηκε κάτι παραπάνω από πρόθυμο να καλύψει με τον στρατό του κάθε θέση που του επέτρεπαν κάθε φορά τα κεντρικά διευθυντήρια της ίδιας της κρίσης. Πρόκειται για ένα πειθνίον στρατό, με τέτοια επιθετική «εθνική περηφάνια», που πασιφανώς ασφυκτιά μέσα στα νέα «περιορισμένα» του καθήκοντα.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Είναι δεδομένο ότι μία ενδεχόμενη διάλυση της Μακεδονίας από την Αλβανία και την Βουλγαρία θα οδηγήσει στην απώλεια σημαντικού προγεφυρώματος των ελληνικών συμφερόντων, διότι προφανώς ανατρέπει τη στρατηγική ισορροπία των Βαλκανίων. Και φυσικά δεν αναφερόμαστε μόνο στην στρατηγική των όπλων, αλλά στη στρατηγική σημασία των επενδύσεων, των μεταφορών (ο δρόμος που συνδέει την Ελλάδα με την κεντρική Ευρώπη περνάει από την φλεγόμενη περιοχή), των διαδρόμων ενέργειας, των ποτάμιων μεταφορών, των δικτύων διανομής κ.λπ. Αυτό το ενδεχόμενο είναι που ζητιέται να αποπεμφθεί και στη δήλωση του έλληνα υπουργού εξωτερικών Γ. Παπανδρέου στο CNN στις 27 του Μάρτη: «είμαστε σε στενή συνεργασία με την κυβέρνηση των Σκοπίων. Θέλουμε να δούμε τη χώρα σταθερή, πολυεθνική και δεν θέλουμε να δούμε αλλαγή συνόρων, επειδή κάτι τέτοιο θα αποσταθεροποιήσει την ευρύτερη περιοχή». Είναι γνωστό ότι ο έλληνας υπουργός εξωτερικών είναι πάντα πιο κοντά στις θέσεις της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, σε σχέση με τους σύμβουλους του μεγάρου Μαξίμου που ελπίζουν στον ρόλο της Ε.Ε. και που σε αυτή τη φάση της μακεδονικής κρίσης ζητούν «υπομονή για να φανεί η κατεύθυνση της εξέλιξης». Φυσικά, αυτές οι δυο «τάσεις» της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής δεν είναι συγχρουόμενες.

Ο λόρδος Ρόμπερτσον, εκ μέρους του ΝΑΤΟ, εξήρε το ρόλο της Ελλάδας τονίζοντας ότι «σε συνεργασία με τους εταίρους και τους συμμάχους της καταβάλλει σημαντικές προσπάθειες για την ομαλοποίηση της κατάστασης», σε μια θαυμαστή παραλληλία των ελληνικών διπλωματικών επιλογών δια στόματος και πάλι Γ. Παπανδρέου: Εργαζόμαστε στο πλαίσιο

της ΚFOR». Οι «συνετές» φωνές των «δυτικότροπων» κονδυλοφόρων αναλυτών προέτρεπαν ευθύς εξαρχής: η Ελλάδα πρέπει να κινηθεί αυστηρά στο πλαίσιο της πολιτικής των αρωατλαντικών θεσμών, χωρίς εξάρσεις και ανούσιες αγωνίες. Οι «δυτικότροπη σωφροσύνη» καλούσε συνάμα την Αθήνα να ανοίξει δίαυλους επικοινωνίας με τους Αλβανούς ώστε να αποτελεί και στα δικά τους μάτια μέρος της λύσης κι όχι του προβλήματος (βλ. «Καθημερινή») σε αντίθεση με τον «αντιδραστικό αντιδυτικισμό» που προέτρεπε την Ελλάδα για την αποστολή στρατευμάτων στην Μακεδονία (βλ. «Επενδυτής»).

Η επιλογή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής ήταν έτσι κι αλλιώς οριστική και τελεσίδικη προς την κατεύθυνση των ευρωατλαντικών επιταγών: «Ωστόσο θέλω να είμαι σαφής. Δεν νομίζω ότι είναι σωστή τόσο η ελληνική παρουσία, όσο και η στρατιωτική παρουσία κάποιας άλλης γειτονικής χώρας. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί σ' αυτό. Αλλά η διεθνής παρουσία είναι πολύ σημαντική, ιδίως για τον έλεγχο των συνόρων». (Γ. Παπανδρέου, CNN, 27.3.01)

Σύσσωμοι, ωστόσο, οι διπλωμάτες, οι «σύμβουλοι» και οι έμμεστοι κονδυλοφόροι παρ' όλες τις εσωτερικές «συγκρούσεις» και τις διαφορετικές εκτιμήσεις συμπυκνώνονται στις νομοτελειακές τακτικές της χυδαίας εθνικής ιδιοτέλειας: «η επανεξέταση όμως των όρων συνύπαρξης μεταξύ Σλάβων και Αλβανών στην ΠΓΔΜ προφανώς θα συνδυαστεί με συνταγματικές αλλαγές προκειμένου να υπάρξει θεσμική κατοχύρωση. Η εξέλιξη αυτή αποτελεί τη χρυσή ευκαιρία της ελληνικής διπλωματίας για μια οριστική διευθέτηση στο ζήτημα του ονόματος. Η Ελλάδα είναι η χώρα που περισσότερο απ' όλες τις άλλες, όμορες και μη, συμπαράσταθηκε ειλικρινά και χωρίς μύχιες σχέψεις και υπόγειες στοχεύσεις στην κυβέρνηση της ΠΓΔΜ... Οι δυο πλευρές, εδώ και αρκετό διάστημα, έχουν κατ' ουσίαν συμφωνήσει ότι η λύση θα περάσει μέσα από έναν αμοιβαίο συμβιβασμό. Αυτό που αναζητείται είναι η κατάλληλη πολιτική συγχυρία, κυρίως στο εσωτερικό της ΠΓΔΜ». Μερικές φορές δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τον αποτροπιασμό της φρίκης από αυτόν της χυδαιότητας.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΣΕΝΑΡΙΑ...

Σενάρια που μόνο η Ιστορία μακροπρόθεσμα θα επιβεβαιώσει καθ' ολοκληρία ή κατά μέρος, τη φιλοσοφία και τις προοπτικές τους ή τα αιματηρά τους αποσπάσματα.

...Των «αντιδυτικιστών»

Η διάλυση της ΠΓΔΜ θα λάβει χώρα με την ανοχή του ΝΑΤΟ και με τη μέθοδο των μικρών εντοπισμένων μαχών στα σύνορα και με διεισδύσεις σε συγκεκριμένες θέσεις, οχυρωμένες από πριν. Η ίδια μέθοδος εφαρμόστηκε με επιτυχία στο Κόσοβο, ενώ θα πρέπει να τονιστεί ότι αποτελεί την κατ' εξοχήν παραδοσιακή αλβανική τακτική. Από την πλευρά του το ΝΑΤΟ θα περιμένει για μικρό χρονικό διάστημα μέχρις ότου απελευθερωθεί νομικά να δράσει και στο έδαφος της ΠΓΔΜ, διάστημα κατά το οποίο ο έμπειρος UCK θα έχει διατάξει τις δυνάμεις του σε κομβικά σημεία ανάμεσα στα βουνά που περικλείουν την γραμμή Τέτοβο-Στρούγκα-Μπιτόλια. Μετά θα είναι αργά να εκδιωχθούν οι αλβανοί, οι οποίοι θα εφαρμόσουν μια τακτική αναμονής εν όψει διεθνών συσκέψεων. Άλλωστε και σήμερα υποτίθεται ότι το ΝΑΤΟ επιβλέπει τα σύνορα Κοσόβου-ΠΓΔΜ, γεγονός που δεν εμπόδιζε τους αντάρτες του UCK να εισβάλουν στην ορεινή ζώνη της ΠΓΔΜ. Εάν μάλιστα έχει αποφασιστεί και η πλήρης διάλυση της ΠΓΔΜ, θα εισβάλει και ο βουλγαρικός στρατός ως επικουρικός του εντόπιου στρατού, βάσει της υπάρχουσας συνθήκης. Φυσικά ο σερβικός στρατός λόγω των προβλημάτων σε στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο, θα περιμένει το αποτέλεσμα, με συνέπεια οι κερδισμένοι να είναι οι αλβανοί και οι βούλγαροι που θα επιστρέψουν μετά από 55 χρόνια σε μέρη που κατείχαν...

...Και των «δουτικιστών»

Οι ΗΠΑ δεν ευνοούν την εθνική ολοκλήρωση στα Βαλκάνια κι αυτό φάνηκε πολύ καθαρά στην περίπτωση της Βοσνίας. Προτιμούν μικρά, αδύναμα και ευκόλως χειραγωγήσιμα κράτη στη μεσοβαλκανική ζώνη, παρά εθνικά ομοιογενείς κρατικές οντότητες. Ισχυρό επιχείρημα τους είναι ο σβασμός του अपαραβιάστου ακόμα και των εσωτερικών συνόρων της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Σ' αυτό το πλαίσιο θα κινηθούν και οι όποιες μελλοντικές διευθετήσεις στην ΠΓΔΜ. Η Δύση δεν πρόκειται αυτή τη στιγμή να απαιτήσει τη δημιουργία αλβανικού καντονίου ή πολύ περισσότερο την ομοσπονδιοποίηση. Αλλά εάν οι συγκρούσεις προσλάβουν διαστάσεις εθνοτικού πολέμου, θα είναι η Δύση, που θα ωθήσει τα πράγματα προς αυτή την κατεύθυνση για να αποτρέψει τη διάλυση του γειτονικού μας κράτους. Η προοπτική λοιπόν, είναι όχι η Μεγάλη Αλβανία, αλλά δύο μικρά αλβανικά κράτη, οι γραφειοκρατίες των οποίων σταδιακά θα αναπτύξουν τα δικά τους αυτόνομα συμφέροντα, τα οποία με τη σειρά τους θα αφυδατώσουν τη σημερινή δυναμική της εθνικής ολοκλήρωσης...

Οι εξελίξεις αμέσως μετά την κρίση που κορυφώθηκε τον απελευθώνοντα Μάρτη δικαιώνουν, κάπως πρόωρα και όχι τελεσίδικα, τις «μετριοπαθείς» εκτιμήσεις που βασίζονταν στην διατήρηση του υπάρχοντος καθεστώτος, μιας διατήρησης που, προφανώς, εξυπηρετεί περισσότερο τις ενδοευρωπαϊκές διευθετήσεις και λιγότερο τις χαϊνόμενες πληγές που κι αυτή η κρίση άνοιξε και πάλι στο κοινωνικό σώμα της νότιας Βαλκανικής.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ο άμαχος πληθυσμός, αυτή η συντριπτικά μαζική κατηγορία ανθρώπων που κάθε φορά εκκινεί τον οίκτο της «διεθνούς κοινότητας» και θρέφει το περιθώριο της αιματηρής εικονολατρίας των μαχών, περιφέρει την μοναχική του δυστυχία δοκιμάζοντας με τον δικό του τρόπο τις αντοχές των εθνικών συνόρων. Κανείς δεν μπορεί, σε πολλές περιπτώσεις όπως και στην προκειμένη, να εκμαιεύσει τα φρονήματα του άμαχου πληθυσμού σε σχέση με τις αντιμαχόμενες πλευρές με δεδομένη απλά και μόνο τη σύνθεσή του.

«Η τουρκική αστυνομία των συνόρων ανακοίνωσε χτες πως περίπου 6.000 αλβανοί και τούρκοι, που διέφυγαν των συγκρούσεων στην ΠΓΔΜ μπήκαν στην Τουρκία από τη Βουλγαρία τις δυο τελευταίες εβδομάδες...»: Αλβανοί που δεν θέλουν να συμμετάσχουν στη διένεξη; Μουσουλμάνοι; Τούρκοι; Έχουν συγγενείς στα βουνά;

«Σύμφωνα με τον υπεύθυνο του Ερυθρού Σταυρού, στην συνοριακή διάβαση του Πρέσεβο (σύνορα με την Γιουγκοσλαβία) έχουν φθάσει ήδη 2.500 άτομα, που προέρχονται από το Τέτοβο»: Σλαβομακεδόνες; Σέρβοι; Μάλλον όχι Σέρβοι -και σίγουρα όχι Αλβανοί. Έχουν εχθρούς στα βουνά;

“Σε 30.000 ανέρχονται οι εσωτερικοί πρόσφυγες που μετακινήθηκαν από το Τέτοβο στα Σκόπια»: Φιλήσυχοι μικροαστοί; Αλβανοί; Σλαβομακεδόνες; Ρομ;

Καταγράφονται ήδη, αμέσως μετά την επίθεση του μακεδονικού στρατού στα ορεινά χωριά του Τέτοβο και αμέσως μετά την «εκτόνωση» της κρίσης, νεκροί άμαχοι χωρικοί χωρίς να υπάρχει ακριβής αριθμός ακόμη, αφού προς το παρόν κάτι τέτοιο είναι δύσκολο. Επιπλέον, οι 30.000 εσωτερικοί πρόσφυγες επιστρέφουν στα σπίτια τους στο Τέτοβο και προφανώς σε λίγες μέρες το ίδιο θα συμβεί και με τους πρόσφυγες που θα επιστρέφουν από τη Σερβία, την Τουρκία και τη Βουλγαρία. “Τα καταστήματα άνοιξαν και πάλι στο Τέτοβο, η ησυχία επέστρεψε και πάλι στις γειτονιές...” Τι ειρωνεία...

ΤΕΛΟΣ;

«Μελετάμε πράγματα που μπορούν να κάνουν οι ΗΠΑ για να ενισχύσουν την ικανότητα των μακεδονικών Ενόπλων Δυνάμεων για να αντιμετωπίσουν την κρίση. Δεν νομίζω ότι η μάχη κοντεύει να τελειώσει ή ότι η κρίση κοντεύει να επιλυ-

θεί, αλλά κάνουμε πολλά για το σκοπό αυτό». (Κόλιν Πάουελ, υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, 27.3.01)

«Ελπίζω ότι η κρίση τελείωσε». (Χ. Σολάνα, 27.3.01)

«Διαδήλωση υποστήριξης των αλβανών ανταρτών με συμμετοχή 10.000 ατόμων, έγινε μπροστά από την αποστολή του ΟΗΕ στην Πρίστινα του Κοσσυφοπεδίου» (Εφημερίδες 27.3.01)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η «δημοκρατία της Μακεδονίας» αποτελεί, έτσι κι αλλιώς εδώ και μια δεκαετία, μια «σκοτεινή» τρύπα στο κέντρο των Βαλκανίων που συντηρείται από την ελεύθερη διακίνηση συναλλάγματος και εμπορευμάτων (από τα μεγάλα εργαστήρια επεξεργασίας ηρωίνης έως το εμπόριο όπλων). Τα πιο φτηνά εργατικά χέρια μπορεί κανείς να τα συναντήσει στις διάσπαρτες ευρωπαϊκές και ελληνικές επιχειρήσεις στην περιοχή αλλά και στο κέντρο του αμερικανικού μονοπωλίου της coca-cola στα Σκόπια με ημερήσια παραγωγή 500.000 κουτιών. Επίσης, η περιοχή έχει θεσμιστεί ευρωπαϊκά -στο περιθώριο κάθε νομοτυπίας- και σαν η επίσημη χωματερή πυρηνικών και «ανθρώπινων» αποβλήτων: μόνο η Γερμανία είχε σχεδιάσει από το 1993 (και σήμερα δεν γνωρίζουμε σε ποιον βαθμό το έχει καταφέρει) να μεταφέρει στα Σκόπια 80.000 ταιγάνους από την περιοχή της Ρηνανίας-Βεσφαλίας, να αναλάβει το κτίσιμο των σπιτιών τους και την «απασχόληση» τους σε εργοστάσια καύσης πυρηνικών αποβλήτων.

Η σφαίρα των γεωπολιτικών συμφερόντων αλληλοκαλύπτεται με την σφαίρα των «μπίζνες». Για να καταλήξουμε στην φράση του ιστορικού Ε. Χομπσμπόμ: στην βαλκανική ιστοριογραφία, ο αναγνώστης πρέπει να αφήνει το ένα του αυτί ανοιχτό για να ακούει τον ήχο του τροχίσματος των τσεκουριών.

Η φυγή από την πραγματικότητα και η νοσταλγία του αιώνιου παρελθόντος που εγκαλούνται σε κάθε περίπτωση από τα εξουσιαστικά διευθυντήρια για την επιβεβαίωση των εθνικών ιδεωδών, κατευθύνονται μεν νομοτελειακά προς το θάνατο, αλλά απευθύνονται εξίσου νομοτελειακά προς μικρόνους υπήκοους. Και αυτοί οι μικρόνους υπήκοοι έχουν αναλάβει εργολαβικά να τρέφουν τα όπου γης χαρακώματα.

29 Μάρτη 2001

Ο δήμος του Κορυδαλλού και μέρος της τοπικής κοινωνίας "αγωνίζονται από το 1995 για την απομάκρυνση των φυλακών". Οι στόχοι αυτού του "αγώνα" είναι ξεκάθαροι: η επαναφορά -με όρους εκσυγχρονισμού- της πιο худάιας μικροαστικής αντίληψης για την "τάξη και ασφάλεια" στη γειτονιά, για το "πράσινο" και την "αύσηση των αντικειμενικών αξιών κατοικίας", για ό,τι τελοσπάντων χαρακτηρίζει τη χωροταξική υλικότητα των "προκομένων". Και φυσικά, κοντολογίς η πολιτική υπεραξία που θα εισπράξουν οι δημοτικές παρατάξεις. Μην φανταστεί κανείς ότι όλη αυτή η κηρυχόμενη εκφράζεται με αναρθρες φασιστικές παρεκτροπές του λόγου. Από τους "πρωτοπόρους" αυτού του "αγώνα" ασκείται μία προσδετική ρητορεία διάχυτη από ένα "ενδιαφέρον" για την καλύτερη ζωή του σωφρονιστικού συστήματος και την ποιότητα της ζωής των φυλακισμένων. Πέρα από αυτή τη ρητορεία τα ντουβάρια των φυλακών και αυτοί που τα διαχειρίζονται δεν διαθέτουν κανένα ψυχισμό για να νιώθουν ανεπιθύμητοι ή αποκλεισμένοι από μία γειτονιά. Αναπόφευκτα αυτοί που βιώνουν πάνω στο πετσί τους τους "ευκαταφρόνητους και αξιοδύκτους" στόχους αυτού του "αγώνα" δεν είναι άλλοι από τους φυλακισμένους και μόνο. Ο δήμαρχος, οι δημοτικοί σύμβουλοι, η κυβέρνηση, οι "αγωνιζόμενοι" δη-

μότες στο τέλος θα δικαιωθούν και θα καρπωθούν τα κέρδη του "αγώνα" τους. Άλλωστε οι κοινωνικά αποκλεισμένοι, οι περιθωριοποιημένοι είναι δημιούργημά τους, ο πολιτισμός τους το κατασκεύασε και αυτοί το ελέγχουν και το χρησιμοποιούν κατά το δοκούν. Οι δήμοι άλλωστε έχουν πλούσια δράση στον τομέα "καθαριότητας" των περιοχών τους από "ανεπιθύμητες" ομάδες. Αρκεί να θυμηθούμε τον "αγώνα" του Δήμου Αιγάλεω εναντίον των Κούρδων, του Δήμου Άνω Λιοσίων εναντίον των ταϊγάνων και γενικώς την προσπάθεια όλων των Δήμων για τον εκτοπισμό οποιουδήποτε "διαφορετικού" από πλατείες, πάρκα, δρόμους και δημόσιους χώρους. Όλα αυτά μάλιστα στις περιοχές μας που η υποβάθμιση της καθημερινότητας είναι άμεσο αποτέλεσμα των σχεδιασμών αυτών που διαχειρίζονται την εξουσία. Ανέναντι σε αυτήν την κοροϊδία σύντροφος και συντρόφισσες από τις δικές γειτονιές της πόλης αποφάσισαν να αντιδράσουν. Στην φιέστα του Δήμου Κορυδαλλού που στήθηκε στις 28 Φλεβάρη για τον "εορτασμό" της υπογραφής απομάκρυνσης των φυλακών από την περιοχή πετάχτηκαν τρικάκια και μοιράστηκε το παρακάτω κείμενο:

Ας ζήσουμε λοιπόν στον πλαστικό παράδεισό μας, που για να υπάρχει και να συντηρείται χρειάζεται μια κόλαση, την οποία ευτυχώς δεν θα την βλέπουμε

Ναι, είναι αλήθεια οι φυλακές φεύγουν. Οι ψευδαισθήσεις όμως πως κάτι θ' αλλάξει στην καθημερινότητά μας παραμένουν ακέραιες. Ψευδαισθήσεις που τροφοδοτούνται από τα παχιά λόγια κάθε είδους Χρήστου και Λαλιώτηδων που ψηφιοθούν στις πλάτες μας, ψευδαισθήσεις που γιορτάστηκαν στολισμένες με τις φωνές των άλλοτε δίθεν μαχητικών τραγουδιστάδων μας, την Τετάρτη 28 Φλεβάρη έξω από το Κολαστήριο του Κορυδαλλού, χωρίς κανένα ίχνος ντροπής. Τι έχουν αλήθεια να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται για έναν ανθρωπισμό που λέει ότι θέλει να υπερασπίζεται τα δικαιώματα των κρατούμενων, αλλά απ' όσο πιο μακριά γίνεται - λες και δίνει κανείς δεκάρα για το πώς θα είναι η ζωή στην κόλαση σφόδρα αυτή απομακρυνθεί. Και τους φυλακισμένους ποιός τους ρώτησε; Κανείς. Αυτοί δεν έχουν γνώμη, δε χρειάζεται να καταλαβαίνουν, χρειάζονται μόνο κλουβιά. Μέσα απ' αυτά τα κλουβιά είδαν τα βεγγαλικά και άκουσαν τα τραγούδια των σωφρονιστών τους. Τι έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται στο ερώτημα ότι τη φρίκη δεν την περιφέρεις σε μακάβριο τσίρκο αλλά πρέπει να προσπαθείς να την καταργείς; Όπου κι αν εξοριστεί, όσο μακριά, θα υπάρχει. Όχι βέβαια σε κοινή θέα, όμως θα υπάρ-

δική τους ειρήνη που σκορπάει ανενόχλητη βόμβες όπου βρει. Τί έχουν να μας απαντήσουν όσοι δεν ντρέπονται ν' αποστρέφονται μετανάστες και κλέφτες, για τις δικές τους υφαρπαγές, τις δικές τους μίζες, τα δικά τους πλούτη μικρά ή μεγάλα; Αυτήν την κοινωνία των υποκριτών δεν την ενοχλεί ο φόνος, η κλεψιά, η βία, την αναστατώνει όταν οι φυσικοί τους φορείς είναι οι απόβλητοι, οι εξαθλιωμένοι, οι εξαρτημένοι. Στις φυλακές οι 9 στους 10 είναι πάμπτωχοι και οι μισοί είναι μετανάστες. Αυτό που δώκεται, λοιπόν, δεν είναι το πραγματικό έγκλημα. Είναι η ανομία που γεννά ένας άδικος νόμος. Είναι οι ατομικές και συλλογικές εκρήξεις -ενδεχομένως απελευθερωτικές- που προκαλεί η αδυσώπητη λειτουργία της μητροπολιτικής φυλακής. Το πραγματικό έγκλημα βρίσκεται αλλού. Στις ανισότητες, την ιεραρχία, την ανθρώπινη υποτίμηση και στους θια-

λή, θεαματική της όψη. Την πραγματικότητα της εξαθλίωσης, των επιτρούμενων και υποταγμένων σωμάτων, της εξατομίκευσης και της δουλείας, της διανοητικής απονέκρωσης, του ξεζουμίσματος και της εκμετάλλευσης, του διάχυτου ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Μια πραγματικότητα που χρειάζεται αδιάκοπη εποπτεία μήπως και ραγίσει κανένα τζάμι αυτής της ασφυκτικής γυάλινης φυλακής. Οι φυλακές υπάρχουν για να μπορούμε να ξεκνάμε τα δικά μας αόρατα δεσμά και να υποτασσομαστε. Και την Τετάρτη σ' αυτό το φαινομενικά αθώα στήσιμο, ανθρωπιστικό πανηγύρι γιόρτασαν το γεγονός ότι θα τις πάρουν μπροστά από τα μάτια μας. Για να μη βλέπουμε ότι πίσω από τον κόσμο μας υπάρχει ένας άλλος κόσμος. Μια κοιτίδα σκλαβιάς που αποκαλύπτει τί λογής είναι η δικιά μας ελευθερία. Κι όσα graffiti και να ζωγραφίσουν στους τοίχους της, αυτή τη βρωμία

της διεστραμμένης λογικής τους δεν θα μπορούσαν να την κρύψουν. Όποιος ζει σ' αυτές τις γειτονιές, όποιος περνάει έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού και τις απανταχού φυλακές και αδιαφορεί για τις αιτίες που τις γέννησαν και τις διακονίζουν και τη σημασία τους, αλλά πα' όλα αυτά γιορτάζει φιέστες έξω από αυτό το λεπτοδουλεμένο βασανιστήριο, είναι το ίδιο ένο-

σώτες τους, που για να το διαπράξουν χρειάζονται κάποιους να τους δείχνουν ως «κακούς» για να μην περνάει κανείς, παρά μόνο οι ίδιοι, τα όρια της δικής τους νομιμότητας χωρίς το φόβο της τιμωρίας και του στιγματισμού.

Η ύπαρξη των φυλακών, αγκάθι μέσα σ' αυτήν την illustration πόλη των αγοραίων εκτονώσεων, της μέχρι θανάτου κατανάλωσης σκουπιδιών, της αφθονίας, του μακάριου ύπνου αποκαλύπτει διαρκώς μια άλλη πραγματικότητα σε όσους δε φοβούνται να κοιτάξουν πίσω από την απαι-

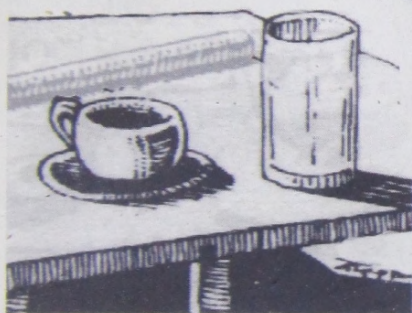
χος με όσους το σχεδίασαν. Φτιάχνει από μόνος του το όμορφο κελί του και κλειδώνεται μέσα σ' αυτό πετώντας το κλειδί στους καταπιεστές του. Όποιος έχει απωλέσει κάθε έννοια κοινωνικής αλληλεγγύης, όποιος συντάσσεται τόσο εύκολα με πολιτικούς, δικαστές, μπάτσους, δεσμοφύλακες, δε θα έχει που να στραφεί όταν σημαδέψουν το δικό του κεφάλι οι πρώην ψευδοσωτήρες του.

Συζητήθηκε στο δημοτικό συμβούλιο Πετρούπολης, σε συνεδρίαση του μήνα Νοέμβρη, η παράταση της μίσθωσης του πολυκώρου Τέρρα Πέτρα. Ο νομικός σύμβουλος του δήμου γνωμοδότησε θετικά για την παράταση της μίσθωσης, τονίζοντας ότι η συγκεκριμένη μίσθωση είναι εμπορική και προστατεύεται από τον πρόσφατο νόμο περί επαγγελματικής στέγης, άρα έχει το δικαίωμα η επιχείρηση να παρατείνει μονομερώς την μίσθωση για έξι χρόνια. Η μίσθωση του Τέρρα Πέτρα λήγει το 2002 και σ' αυτό το γεγονός προέκυψε δικογνωμία για το χρονικό όριο έναρξης της δικαιούμενης από το νόμο παράτασης. Ο Κούγιας υποστήριξε ότι αν παραταθεί η μίσθωση τότε ο δήμος δεσμεύεται έως το 2014 με δεδομένο ότι ο ιδοκτήτης δικαιούται επιπλέον 6 χρόνια. Η Νομική

Υπηρεσία υποστηρίζει ότι η υποχρεωτική παράταση προσμετράται από το 2002 όταν λήγει η σύμβαση. Ο συνολικός χρόνος μίσθωσης από την έναρξη έως τη λήξη δεν θα υπερβαίνει τα 12 χρόνια, με δεδομένο ότι η άδεια που πήρε το μαγαζί χρονολογείται από το 1996. Ο Κούγιας "αποκάλυψε" ότι η άδεια του Τέρρα Πέτρα περιγράφεται ως άδεια κυλικείου (!) Αυτό αλλάζει τα δεδομένα αφού ο δήμος έχει το πλεονέκτημα να διαπραγματευτεί τη μίσθωση από θέση ισχύος. Ο δήμαρχος παραδέχτηκε ότι δεν το είχε σκεφτεί (!) και συμφώνησε αρχικά να αναβληθεί η συνεδρίαση κι να έρθει εκ νέου διορθωμένη η γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας. Η Νομική Υπηρεσία επέμεινε όμως (!) ότι σε κάθε νέα περίπτωση η μίσθωση θα χαρακτηριστεί εμπορική.

«μια περιπέτεια στο δημοτικό συμβούλιο του Δήμου Πετρούπολης για την ανανέωση της σύμβασης μίσθωσης του πολυμάγαζου Τέρρα Πέτρα

Η συνέχεια από τα πρακτικά της συνεδρίασης του δημοτικού συμβουλίου:

Κούγιας: "Έχουμε μια επιλογή βασισμένη στη νομολογία. Κυλικείο είναι ο χώρος που χρησιμοποιείται για την πώληση ποτών και ειδών καφεενείου, σε δημόσιες υπηρεσίες, κινηματογράφους κλπ. και λειτουργεί χρονικά όσο και οι δημόσιοι χώροι στους οποίους στεγάζονται. Ήταν λάθος τότε της δημοτικής αρχής (1996) να το χαρακτηρίσει κυλικείο. Νομιμοποιήθηκε έκτοτε να παρέχει και υπηρεσίες εστιατορίου. Αν δεχθούμε τη γνωμοδότηση της Νομικής Υπηρεσίας θα δώσουμε επιχειρήματα στην πλευρά των ιδιοκτητών. Να αποσυρθεί η γνωμοδότηση. Πρέπει να θεωρήσουμε ότι η σύμβαση λήγει το 2002 επειδή είναι κοινόχρηστος χώρος και να προκυρίξουμε διαγωνισμό. Αν δεν το κάνουμε στη χειρότερη περίπτωση θα πάμε μέχρι το 2008. Αν όμως προχωρήσει η αντίπαλη πλευρά στα δικαστήρια χρησιμοποιώντας την εμπορική μίσθωση, θα μπορούμε νομικά να την πιέσουμε αφού φυσικά ο χώρος μόνο σαν κυλικείο δεν χρησιμοποιείται."

κά ο χώρος μόνο σαν κυλικείο δεν χρησιμοποιείται."

Δήμαρχος: "Τώρα επιτέλους καταλάβαμε τι θέλει ο κ. Κούγιας. Να φύγουν αυτοί που το λειτουργούν τώρα και να φέρουμε κανένα Κακέτσι εδώ."

Κούγιας: "Κάθε φορά αναφέρεστε στο όνομα του Κακέτσι, για άλλους βέβαια λόγους. Κι αν διαβάσει τα πρακτικά δεν θα έχει κανένα πρόβλημα να σας κάνει και καμία αγωγή!"

Δήμαρχος: "Να μας κάνει, αν θέλει..."

Παπαδόπουλος: "Η γνωμάτευση της Νομικής Υπηρεσίας δόθηκε κατ' εντολή του δημάρχου ώστε να είναι θετική"

Γερασιμίδης: "Είναι απαράδεκτο αυτό... πάρ' το πίσω."

Φόττα: "Πώς λέγονται τέτοια πράγματα; Ανακαλέστε."

Η συνεδρίαση διακόπηκε για πέντε λεπτά και αφού δόθηκαν αμοιβαίες εξηγήσεις συνεχίστηκε.

Τερζής: "Για ποιο λόγο βιαζόμαστε να υπογράψουμε από τώρα; Λίγο καιρό πριν

τη λήξη της σύμβασης να το ξανασυζητήσουμε, όχι τώρα..."

Μητροπούλου: "Αφού από το νόμο οι ιδιοκτήτες έχουν τη δυνατότητα να παρατείνουν τη μίσθωση μονομερώς, για ποιο λόγο ερχόμαστε εμείς να δώσουμε παράταση;"

Παπάρας (νομικός σύμβουλος): "Έφερε αίτηση η πλευρά των ιδιοκτητών του Τέρρα Πέτρα για παράταση μίσθωσης και γι' αυτό συζητούμε σήμερα."

Δήμαρχος: "Οι άνθρωποι απλώς, θέλουν να γνωρίζουν τις προθέσεις του δήμου ώστε να προχωρήσουν σε βελτιώσεις και νέες επενδύσεις στο χώρο από τώρα."

Πετράκης (πρόεδρος Δ.Σ.): "Τίθεται σε ψηφοφορία η πρόταση για παράταση μίσθωσης" (κάτι του ψιθυρίζει ο δήμαρχος)

Κούγιας: "Να πάψει ο δήμαρχος να κάνει τον υποβολέα στον πρόεδρο!!!"

Χριστόπουλος: "Καλά, πριν λίγο δεν μας είπε ο δήμαρχος ότι θα αποσυρθεί η πρόταση για άλλη συνεδρίαση;"

Γίνεται ψηφοφορία(!) που λήγει με απόφα-

στη σχετικής πλειοψηφίας υπέρ της ανανέωσης της σύμβασης.

Κούγιας: "Η δική μου πρόταση δεν θα τεθεί για ψήφιση."

Πρόεδρος: "Ποιά;"

Κούγιας: "Είπα ότι, αν περάσει η παράταση απεμπολούμε τα δικαιώματά μας ως δήμος να διαπραγματευτούμε τη σύμβαση εκ νέου με διαγωνισμό, ίσως πιο επωφελή οικονομικά. Αφήστε με να εξηγήσω..."

(φωνές)

Κλώσσα: "Πάλι τα ίδια λέτε κ. Κούγια;"

Κούγιας: "Σας λέω συνεχώς τα ίδια για να τα καταλαβαίνετε καλύτερα. Προσπαθούμε να σας σώσουμε..." (απευθυνόμενος στο προεδρείο:) "Αφού η παράταξή μας αγνοείται δηλώνουμε ότι αποχωρούμε"

Φιλίππου: "Πάντα έτσι κάνει ο κ. Κούγιας. Φεύγει και μάλιστα πάλι στο τεχνικό

πρόγραμμα."

Κούγιας: "κ. Πρόεδρε τον λόγο επί προσωπικού"

Πρόεδρος: "Ποιό είναι το προσωπικό;"

Κούγιας: "Αφήστε με να μιλήσω, να σας εξηγήσω!"

Δήμαρχος: "Διαλέγει πάντα τη φυγή ο κ. Κούγιας για να προλαβαίνει τις εμφανίσεις στα κανάλια!"

Κούγιας: "Είλικρινά, θέλω να συμμετάσχω στη συζήτηση του τεχνικού προγράμματος, αλλά βλέπω την προκλητική περιφρόνηση σε ό,τι κι αν έχουμε προτείνει ως αντιπολίτευση, είτε στο τεχνικό πρόγραμμα, είτε αλλού. Θέλω όμως κ. Πρόεδρε να με αφήσετε να επιχειρηματολογήσω για την πρότασή μου κατά της παράταξης μίσθωσης του Τέρρα Πέτρα..."

Πρόεδρος: "Πάλι τα ίδια κ. Κούγιας; Έχει περάσει η ώρα. Αργήσαμε."

Κούγιας: "Αν δε μου δώσουν το λόγο θα καταθέσω πρόταση μομφής κατά του προεδρείου..."

Πρόεδρος: "Προχωρούμε στη συζήτηση του επόμενου θέματος."

Κούγιας: "Ε, ε, ε! κ. Πρόεδρε, με ακούτε; Με βλέπετε;" (έξαλλη η αντιπολίτευση) Η παράταξη του Κούγια αποχωρεί με την **Μητροπούλου** να λέει: "Ήταν απαράδεκτο αυτό που έκανε ο κ. Πρόεδρος."

Πρόεδρος: "Μέχρι το πρωί θα καθόμαστε να μιλάμε για ένα θέμα; Εσείς έχετε παράπονο; Δεν σας άφησα να μιλήσετε;"

Μητροπούλου: "Όσο χρειάζεται θα καθόμαστε να μιλάμε και πέντε και έξι ώρες. Έχετε δει πώς λειτουργούν άλλα συμβούλια; Ο πρόεδρος λειτουργεί για όλους και όχι μόνο για τη διοίκηση."

το καφενείο... των δημάρχων

Όλοι αυτοί οι διάλογοι θα μπορούσαν να είναι αποσπάσματα από ένα οποιοδήποτε καφενείο, που θα έφταναν σε μας αν τύχαινε τα καφενεία να κρατάνε πρακτικά. Όμως, τα πράγματα γίνονται σοβαρότερα, όταν μιλάμε για μια διαδικασία που διαχειρίζεται την πιο κοντινή μας χωροταξία μαζί με τις παρεπόμενες δισεκατομμύρια δραχμές της. Εδώ, οι καφενοβιακές διαδικασίες είναι φυσική συνέπεια της απουσίας απ' αυτές κάποιοι δημοτικού κοινού. Η "σοβαρότητα" των προεκλογικών μπλοκινιών και των συνθημάτων χάνεται μέσα στην τριβή των πρακτικών της εφαρμογών, παρασύροντας και κάθε είδους ημιδημόσια ("ανοιχτή" για ένα κοινό που -διόλου τυχαία- την απαξιώνει με την αδιαφορία του) διαδικασία, όπως είναι το δημοτικό συμβούλιο. Όχι βέβαια, ότι η παρουσία "δημοτών" στα δημοτικά συμβούλια θα άλλαζε την ουσία των αποφάσεων του αλλά, απλά, θα επηρέαζε το ύψος της διαδικασίας. Δεν πρόκειται να σταθούμε άλλο στο ύψος των διαλόγων. Φτάνει προς το παρόν η διαπιστωμένη худαιότητα που τους χαρακτηρίζει.

Η υπόθεση του Τέρρα Πέτρα, με φόντο τα παραπάνω στοιχεία και τους διαλόγους, φαίνεται ότι έχει πολλά να πει για το πνεύμα της διαχείρισης της γειτονιάς μας. Διαβάζοντας προσεκτικά τις προστριβές στην διαδικασία, φαίνεται ότι ο δήμαρχος και η παράταξη του, έτσι κι αλλιώς, μεροληπτούν υπέρ των ενοικιαστών του δημοτικού μαγαζιού. Τόσα χρόνια, αποκλείεται να μην έχουν πάει στο μαγαζί αυτό ούτε μια φορά, για να μην δουν στον τοίχο κορνιζωμένη την άδεια κυλικείου των ενοικιαστών και την ανακολουθία με την υπογεγραμμένη σύμβαση. Έστω κι αν δεν έπεσε το μάτι τους στην άδεια, με τέτοιες διαρρυθμίσεις

στο χώρο, αποκλείεται να μην έρχονταν στο νου τους η σύγκριση με την άδεια κυλικείου που αρχικά ενέκριναν. Υπάρχει κάποια σχέση λοιπόν των ενοικιαστών με την παράταξη του δημάρχου, που να δικαιολογεί αυτή την εξόφθαλμη προνομιακή μεταχείριση από μεριάς της; Μια σχέση που τροφοδοτείται από την αφέλεια ή την αδιαφορία των "δημοτών" για τα ίδια τους τα άμεσα συμφέροντα; Στον κόσμο της νύχτας (είτε της νύχτας με φεγγάρι είτε της νύχτας των σκοτεινών διαδρόμων) δεν μπορούμε, ούτε και θέλουμε να έχουμε πρόσβαση. Κρατάμε ωστόσο, τα υπονοούμενα των ιδίων των "φανερών" διαδικασιών που καταλήγουν σε μια απαράδεκτη ανανέωση ενός διάτρητου συμβολαίου για μια ολόκληρη ντουζίνα χρόνια.

Όσον αφορά τον Κούγια, κανείς δεν μπορεί να αμφιβάλει για τα ιδιοτελή κίνητρα της αποκάλυψης των στοιχείων της συγκεκριμένης υπόθεσης. Έχει κι αυτός στο νου του κάποιους άμεσα ενδιαφερόμενους για την ενοικίαση του δημοτικού μαγαζιού. Με το που έδειξε αυτό το αμέριστο ενδιαφέρον του, τρόμαξε την παράταξη του δημάρχου που έσπευσε όπως-όπως (φαίνεται από την αντιφατική της συμπεριφορά στη διαδικασία) στην ανανέωση του συμβολαίου μήπως και πληγούν τα συμφέροντα των ημετέρων. Ο Κούγιας πήρε προς το παρόν το μήνυμα για το ποιός κυβερνά αυτόν τον δήμο. Στο τέλος της θεατρικής του παράστασης, συγκατάνευσε με κατανόηση και με περισσότερο μένος φυσικά να έρθει αυτός στα πράγματα. Δεν υπάρχουν εικασίες, όταν η φεγγολούσα худαιότητα των διαλόγων και η αποδεδειγμένη ιστορικότητα των δοσοληψιών, είναι κανόνας στη διαχείριση της τοπικής αυτοδιοίκησης.

τα "δώρα" τους βρωμάνε εκμετάλλευση

Μέσα στα χριστούγεννα έγιναν τα εγκαίνια του βρεφονηπιακού σταθμού του ρέματος Φλέβας στο Ίλιο. Η υπουργός, ο δήμαρχος, μέλη του δημοτικού συμβουλίου, "πλήθος κόσμου", αρκετοί μπάτσοι. Ανάμεσα σε όλο αυτό το σινάφι μιας καθωσπρέπει στημένης γιορτής, μπορούσες να διακρίνεις και τα στελέχη των δημοσίων σχέσεων της κόκα κόλα. Αντιπροσώπευαν τη γνωστή πολυεθνική που "πλήρωσε" για το "έργο" αυτό στα πλαίσια της γενικότερης προσφοράς του "κοινωνικού έργου": της: αυτή τη φορά ήταν μια χορηγία για τους σεισμοπαθείς. Οι φωτογραφίες των "επισήμων" έδιναν κι έπαιρναν, σε όλους τους δυνατούς συνδυασμούς μεταξύ τους, με φόντο τότε το καινούργιο κτίριο και τότε τη "μάζα" των παριστάμενων. Τίποτε δεν είναι τυχαίο όσον αφορά τις απαθανάτισεις τέτοιων στιγμών. Οι φωτογραφίες δεν προορίζονται για τις προσωπικές συλλογές των καλών στιγμών των "επισήμων". Κάθε άλλο. Όλοι αυτοί μόνο που δεν έφυγαν τρέχοντας αμέσως μετά το τέλος της παράστασης. Οι φωτογραφίες προορίζονται για τη διαφήμιση του γεγονότος: διαφήμιση του κυβερνητικού έργου, του πολιτικού γραφείου της υπουργού, του δημοτικού έργου του δημάρχου, της δημοτικής του παράταξης και τέλος φυσικά, διαφήμιση της εταιρίας. Η χαρτούρα της κυριαρχικής προπαγάνδας μ' αυτά και μ' αυτά τρέφεται.

Ο κόσμος της γειτονιάς που ξύπνησε εκείνο το πρωί του Σαββάτου από τη φασαρία, τις μουσικές και τις φιοριτούρες από τα μεγάφωνα, χάζεψε το θέαμα, ευχαριστημένος που, τουλάχιστον απ' όλη την παράσταση, σ' αυτόν είναι που θα μείνει το καλύτερο: ο βρεφονηπιακός σταθμός. Το ζήτημα ωστόσο, δεν είναι τα ντουβάρια και οι κοινωνικές υπηρεσίες προς τον πολίτη, αλλά οι κοινωνικές σχέσεις που όλα αυτά αντανakλούν και οι όροι με τους οποίους όλα αυτά προσφέρονται. Κάνεις δεν είναι αφελής -και ιδιαίτερα εδώ γύρω σ' αυτές τις γειτονιές- να θεωρεί ότι οι πολυεθνικές ή οι κάθε είδους εταιρίες-χορηγοί ενδιαφέρονται έτσι απλά, χωρίς κάποιου είδους ανταλλάγματα, να προσφέρουν "κοινωνικό έργο". Όμως μπορεί κανείς να μην είναι αφελής, αλλά όταν ανέχεται την κοροϊδία, όχι μόνο χρεώνεται αφέλεια αλλά και αναξιοπρέπεια: αφού πέφτει με τα μούτρα στα ξεροκόμματα των αφεντικών και αφήνει την τύχη του στις μανούβρες ντόπιων και μη αρχοντάδων. Έχουμε ήδη αναφερθεί στην ιδιότητα των χορηγιών και πιο συγκεκριμένα στην διαφημιστική τους πλευρά. Αλλά δεν πρόκειται για μια απλή διαφημιστική προπαγάνδα: πρόκειται για την πιο έξυπνη αφενός και πιο αποκαλυπτική αφετέρου. Για τις μεγάλες εταιρίες -όπως είναι η κόκα κόλα- μία χορηγία που δεν ξεπερνάει το 15% των φορολογικών της χρεών απλά αφαιρούνται απ' αυτά (Ν. 2238/1994). Η πολυεθνική λοιπόν αντί να πληρώσει σε φόρους, κτίζει ένα βρεφονηπιακό σταθμό στη γειτονιά μας και ποιος ξέρει τι άλλο και σε πόσες άλλες γειτονιές. Πώς λοιπόν γίνεται αναφορά σε προσφορά "κοινωνικού έργου" αφού η εταιρία δε χάνει απολύτως τίποτε απ' τα κέρδη της και παράλληλα διαφημίζεται εντελώς δωρεάν;

Φυσικά με αυτόν τον τρόπο, το κράτος συμπληρώνεται από τέτοιου είδους "προσφορές" αφού καλύπτει υπαρκτά κενά στις δικές

του ανεπληρωμένες "κοινωνικές υποχρεώσεις". Καλύπτει επίσης και υπαρκτά κενά από τον προϋπολογισμό που οφείλονται στη λεγόμενη "κακοδιαχείριση" των δημοσίων πόρων. Έτσι, το πού θα προσφερθούν αυτά τα λεφτά της εταιρίας αποφασίζεται με βάση την καλύτερη προβολή της ίδιας της εταιρίας, την συνεννόηση με κρατικούς υπαλλήλους για την καλύτερη κάλυψη των κρατικών κενών, τις πιο δεξιότεχνες ικεσίες των τοπικών αρχόντων για να προωθήσουν τα μαλακισμένα "οικιστικά" τους προγράμματα και πάντως όχι με βάση την άμεση βούληση των ενδιαφερόμενων κατοίκων.

Δεν είναι δεδομένο ότι οι βρεφονηπιακοί σταθμοί ικανοποιούν του εργατές και τις εργάτριες αφού λειτουργούν σαν αποθήκες παιδιών. Απλά, όσον αφορά την περιοχή μας, αυτός ο βρεφονηπιακός σταθμός θα αντικαταστήσει κάποιον άλλο που καταστράφηκε από το σεισμό. Πέρα όμως από το αν με αυτή την "κοινωνική προσφορά" αντιμετωπίζεται ένα πραγματικό πρόβλημα της περιοχής, το πρόβλημα εντοπίζεται αλλού: στο ότι αυτοί που είναι υποχρεωμένοι "καλώς" ή "κακώς", όπως οι ίδιοι από μόνοι τους κάθε φορά διατείνονται, -αφού διορίζονται και πληρώνονται αδρά γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους- να λύνουν τέτοιου είδους προβλήματα, έρχονται με τόση δουλοπρέπεια κάτω από την αιγίδα μίας πολυεθνικής να μιλήσουν για κοινωνικές προσφορές, δωρεές και χάρες.

Από την άλλη μεριά, αυτές οι "κοινωνικές προσφορές" μπορεί να απαλλάσουν την εταιρία από την κρατική φορολογία αλλά δεν την απαλλάσσουν από και μόνο το βάρος της κοινωνικής της ύπαρξης. Αυτές οι "κοινωνικές προσφορές" αδυνατούν να καθαίνουν τη συγκεκριμένη εταιρία από τις ευθύνες ενός πρωτοπόρου σήμερα -αποικιοκρατικού τύπου- πολιτισμικού προτύπου. Δεν μπορούν να καλλωπίσουν ούτε την εκμετάλλευση των εργατών και υπαλλήλων της κόκα κόλα, ούτε των καταναλωτών που είναι έρμαια μιας "άγνωστης συνταγής" ενός αμφισβητούμενου προϊόντος γεμάτου με διαδοχικές καταδίκες για καρκινογόνα συστατικά (αποσταθεροποιητές "Ε").

Τα στελέχη των δημοσίων σχέσεων μπόκαν βιαστικά στη Mercedes τους και έφυγαν πίσω απ' τη Mercedes της υπουργού, ο δήμαρχος έφυγε διαπληκτιζόμενος σε πηγαδάκια με κάποιους της δημοτικής αντιπολίτευσης, οι δημοτικοί υπάλληλοι μάζεψαν τα σκουπίδια της παράστασης βάρύθυμα και κλειδωσαν πίσω τους το σταθμό. Ο κόσμος μαζεύτηκε στα σπίατα του, τραβήχτηκε από μπαλκόνια και παράθυρα και έβαλε στο πρόγραμμά του να δει τις μεσημεριανές ειδήσεις: γιατί δεν μπορεί, κάτι θα δείξουν αφού υπήρχαν κάμερες στη "γιορτή".

Στην ατμόσφαιρα έμεινε κάτι από υπαλληλική επιτήδευση και κοινωνική αφέλεια. Όσο για την αναξιοπρέπεια, αυτή θα γίνει ανχνεύσιμη μόνο στο μέλλον.

ΠΑΡΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΗΣ

Ένας χώρος μέσα στην πόλη που διαφέρει. Ένας χώρος που πεισματικά επιμένει να έχει άλλο χρώμα απο τους γκρίζους τοίχους των πολυκατοικιών, να είναι πιο αληθινός απο το γυάλινο τζάμι της τηλεόρασης, πιο ζωντανός απο τις ψεύτικες κούκλες των βιτρινών.

Για το κτήμα που περιβάλλει τον πύργο βασιλίσσης ο λόγος, το οποίο πριν από λίγα χρόνια αποτελούσε έναν ελεύθερο και φυσικό χώρο. Εκεί που κάθε κάτοικος αυτής της πόλης μπορούσε να περάσει την ώρα του, να κάνει έναν περίπατο, να τρέξει, να παίξει, να ξεφύγει απο τη μίζερη καθημερινότητα, να οικιοποιηθεί το χώρο με όποιο τρόπο επιθυμούσε.

Σε αυτό ήρθε να παρέμβει η "ευαισθησία" τριών δημάρχων. Εδώ και μερικά χρόνια το μεγαλύτερο τμήμα του κτήματος πέρασε στην ιδιοκτησία των δήμων Ιλίου, Αγίων Αναργύρων και Καματερού. Αυτοί ανέλαβαν αυτόκλητα την υποχρέωση να "αξιοποιήσουν" το χώρο και να τον μετατρέψουν σε Πάρκο Περιβαλλοντικής Ευαισθητοποίησης.

Φυσικά το γεγονός ότι από ελεύθερος χώρος έγινε ιδιοκτησία δείχνει όχι μόνο τη διάθεση των δημάρχων να μην αφήσουν ανεκμετάλλευτο ούτε ένα χώρο στην πόλη, αλλά και την σαφή τάση της πολεοδομίας για στρατηγική διευθέτηση του χώρου και προώθηση του κοινωνικού ελέγχου. Αυτό είναι που μας δείχνουν, άλλωστε και τα εμπορικά κέντρα που ξεφυτρώνουν μέσα στην πόλη καθώς και οι απαλλοτριωμένες και φωταγωγημένες πλατείες. Μέσα στα πλαίσια αυτά κινείται και η γενικευμένη αστυνόμευση, που από περίπτωση σε περίπτωση μπορεί να εκφράζεται από πεζά περίπολα, ειδικούς φρουρούς ή σκεκιούριτι. Σε αυτούς ανατίθεται η αποστολή της επαναφοράς της τάξης, όταν αυτή εκτραπεί και αντιτεθεί στο πολεοδομικό τερατούργημα και στον αστικό τρόπο ζωής.

Ας προσπαθήσουμε όμως να δούμε για λίγο τα πράγματα απο τη δική τους οπτική. Έστω ότι έχεις 900 στρέμματα στην ιδιοκτησία σου και η Ε.Ε. προσφέρει να καλύψει το 80% των 5 δις του προϋπολογισμού για το έργο. Τότε βλέποντας τόσο το βραχυπρόθεσμο κέρδος από τις μίζες των πολεοδόμων, των εργολάβων και των μηχανικών, όσο και το μακροχρόνιο απο την εμπορική εκμετάλλευση του διαμορφωμένου, πλέον, χώρου και ευαισθησία για το περιβάλλον θα αποκτήσεις και θα καυχήσαι για το "τρανό στολίδι" της πόλης, που δημιούργησες.

Βέβαια μπορεί αφενός το κτήμα στη φυσική του μορφή να είχε αυτοφυή και πλούσια βλάστηση και αφετέρου η περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση να μην είναι σε καμία περίπτωση προϊόν επιβεβλημένης ανάπτυξης, αλλά πώς αλλιώς να βαφτίσεις την απολιθωμένη φύση ενός τεχνητού τοπίου αποσπώντας ταυτόχρονα τη μεγαλύτερη δυνατή κοινωνική συναίνεση;

Οι επιτηδευμένοι αυτοί σχεδιασμοί δεν θα μπορούσαν να έχουν σαν πρώτιστο σκοπό άλλον εκτός απ' το κέρδος. Βασική λειτουργία του χώρου όταν πλέον θα έχει πάρει την τελική του μορφή θα είναι το εμπόριο του ελεύθερου μας χρόνου. Με εισιτήριο στην είσοδο, καφετέριες, περίπτερα, κυλικεία και άλλες μικρό-επιχειρήσεις εντός αλλά και γύρω που πάρκου, που βέβαια θα ελέγχονται από τους διαχειριστές-δήμους και θα επινοικιάζουν το εκμεταλλευσίμο κομμάτι τους, θα θυμίζει περισσότερο τους εμπορικούς πεζοδρόμους και τα μαγαζιά του Άλσους ή της Πετρούπολης. Δεν είναι μακριά άλλωστε η μεγάλη διοργάνωση του καλοκαιριού, το Rockwave Festival, που αποτέλεσε την ύστατη πρόβα για τους δήμους και αποτύπωσε με σαφή τρόπο τις κατευθύνσεις και τις διαθέσεις τους.

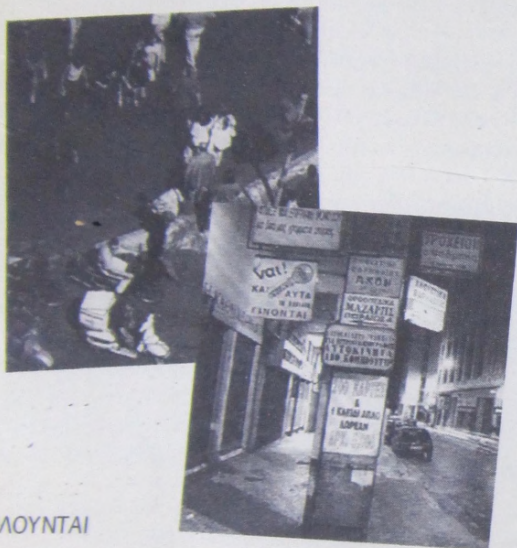
Μέσα σε όλο αυτό το θλιβερό πανηγύρι οι κάτοικοι καλούνται να γίνουν, για μια ακόμη φορά, απλοί καταναλωτές αστικών προϊόντων. Χωρίς καμία δυνατότητα συμμετοχής ή παρέμβασης στους σχεδιασμούς της διοίκησης και της αυτό-διοίκησης υποτάσσονται στον ετεροκαθορισμό του χώρου και του χρόνου τους απο τα κάθε είδους αφεντικά και κουρδίζονται στους ρυθμούς της εργασιακής και καταναλωτικής εντατικοποίησης.

**Οι βαλβίδες αποσυμπίεσης των εξουσιαστικών σχεδιασμών
θα βιώσουν την οργή όσων αντιστέκονται.**

1985. Βιβλιοπωλείο στα Βξάρχεια. Σ' ένα από τα ράφια που εφάπτονται του πατώματος: εκεί που βάζουν οι βιβλιοπώλες τις αυτοεκδόσεις, τα βιβλία που τυπώνουν οι συγγραφείς μόνοι τους, με δικά τους έξοδα αλλά χωρίς δικά τους δημόσια ράφια: εκεί που πάντα αξίζει να φάχνει κάποιος, κι ανάμεσα σ' αυτούς που "καταντάνε" εκεί επειδή δεν έχουν τις "εκδίδουσες άκρες" να βρίσκει αυτούς που είναι εκεί κατ' επιλογήν τους. Βκεί, και τον Γενάρη του 1985, μπορούσε κάποιος να συναντήσει την ποιητική συλλογή του Α. Καραγιάννη, "Κάγγελα", και λίγους μήνες αργότερα

αυτός ο ίδιος κάποιος μπορούσε να διαβάσει σε κάποιο μονόστηλο της εφημερίδας για τον θάνατο του "ποιητή" σε τροχαίο, σε κάποια κεντρική διασταύρωση των Ν. Λιοσίων. Επειδή η ιστορία μιας πόλης είναι η ιστορία πάνω απ' όλα των ανθρώπων της και επειδή η καλύτερη ιστορία ενός ανθρώπου δεν μπορεί παρά να είναι αυτή στην οποία ο ίδιος περιγράφει τον εαυτό του κι αυτά που σκέπτεται, δημοσιεύουμε αντιπροσωπευτικά αποσπάσματα από τις "εξομολογήσεις" του συντοπίτη μας.

ΠΟΙΗΣΗ. Λίγα λόγια από τον Α. Καραγιάννη (....-1985)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Ξαστοχισμένες υπάρξεις.
Χαμηλωμένα βλέμματα.
Λυγισμένα ελπίδες.
Ένα πουκάμιο όνειρα.
Ένα κορμί προκαταλήψεις.
Απρόσωπες ιδέες.
Υποβαθμισμένα σχήματα συνουσίας.
Χαμελαϊόντες για εταιρίες.
Μόδα καθοδηγούμενης προσωπικότητας.
Πωλούνται καλούπια
Ξεπερασμένος ποιητής
Ξύλινα ιδανικά για τη σόμπα.
Πωλούνται επιστήμονες σε ποικιλία.
Γιατροί-Δικηγόροι-Χημικοί-Μηχανικοί
Πωλούνται εμπρηστές για εφημερίδες
Και για δάση ειδικοί...
Πωλούνται των κομμάτων οι αρχηγοί
Υποσχέσεις για αγάπη σε τιμή πολύ φθηνή.
Πωλούνται σωματέμποροι όλων των φυλών.
Πωλείται στην ασφάλεια το τμήμα ηθών.
Και κάθε μέρα ένας γνωστός
Κι ένας πολύ δικός μας
Πωλείται ασυνείδητα
Είναι ο εαυτός μας...

Έξω από τις βιτρίνες, στη σκληρή άσφαλτο σ' ένα ντοσιέ γράφεις τις δημοσιογραφικές σου εντυπώσεις. Μ' ένα κυνικό τρόπο συλλαμβάνεις μηνύματα. προχωράς πέρα από το ουράνιο τόξο. Μ' άδεια την καρδιά πίσω από τα κάγγελα των αδιάλλακτων σκοτώνεις την αγάπη σου. Υιοθετείς την κάθε μορφή κακία τους. Μαθαίνεις να λατρεύεις το γυαλιστερό σου μπριγιάν, το ακριβό σου αυτοκίνητο, την έγχρωμη τηλεόραση, τα ρούχα, το καινούργιο μείξ απ, τις παραξενιές τους... Οι γονείς αύριο θα βρουν τον γκόμενο σου ή τη φιλενάδα σου, υποδεικνύοντας κι έναν τρόπο να κάνεις έρωτα. Ποτέ δεν αφουγκράστηκαν το βουβό κλάμμα σου τις νύχτες, τότε που θέλεις ν' ανάψεις τσιγάρο να βγείς στο μπαλκόνι και να κραυγάσεις, όταν μετέωρα αιωρείσαι στο εκκρεμές της αμφιβολίας. Φυσικά, σου προσφέρουν γενναιόδωρα μια αλυσίδα δίπλα στο θησαυροφυλάκιο τους. Υποκύπτοντας στα είδωλά τους βυθίζεσαι στο καγγελωτό μανσωλείο που σου στήνουν. Μετρημένοι στα δάχτυλα όσοι απόμειναν να παλεύουν τους γλοιώδεις χαμαιλέοντες, τους κρυμμένους παραλλακτικά μ' οποιαδήποτε μορφή συνανθρώπου. Απελπιστικά λίγοι όσοι προσπαθούν να σου εξηγήσουν πως δεν είναι εγκλήματα τα ανθρώπινα συναισθήματα της ανιδιοτέλει-ας. Εσύ όμως δέχεσαι τ' ανίερα χέρια να σ' ανεβάζουν στην κορυφή ανιδιτι, για να μπορούν να σε γκρεμίζουν όποτε δεν υποκύπτεις στις ορέξεις τους. Έτσι, μέσα από τα πελώρια κάγγελά τους σ' είδα να χάνεσαι, υπνωτισμένα με την αλλαγή ζωγραφισμένη πάνω σου, κι ένιωσα τόσο απάνθρωπο τον κόσμο... Τα χέρια μου ματωμένα κρατούν τις χρύες σιδεριές. Ψάχνω για ένα καπνό κάπου μακριά στον ορίζοντα.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΡΣΙΤΗΣ

Μυθικό ή μή πρόσωπο που συναντάμε στην Ιλιάδα του Ομήρου σαν κοινό στρατιώτη, υπο τις διαταγές του "ποιμένα λαών" Αγαμέμνονα έξω από τα τείχη της Τροίας. Η ιδιαιτερότητά του έγκειται στο γεγονός πως είναι το πρώτο άτομο στην Ιστορία (ως κοινός άνθρωπος) που εκφράζει δυνατά την γνώμη του ενάντια σε Βασιλιά, βρίζοντας τον Αγαμέμνονα κατά πρόσωπο και προτρέποντας τους υπόλοιπους απλούς στρατιώτες σε ανταρσία ενάντια στους αρχηγούς τους.

Είναι το πρόσωπο που εκφράζει την πρώτη άσκηση ελεύθερου λόγου απέναντι σε έναν Ηγεμόνα, που ασκεί την πρώτη ιστορικά ανταρσία ενάντια στην εξουσία.

ΧΩΡΟΣ: έμπυχος, ατομικής και συλλογικής δράσης, αρνητικός σε λιμνάζουσες συνευρέσεις και καφενόβιες συναναστροφές. Χώρος συνάντησης και επικοινωνίας.

Αυτοοργανωμένος με οριζόντιες ισότιμες σχέσεις, ενάντια σε κάθετες ιεραρχικές δομές, αυθεντίες, εντολοδόχους, φωτισμένους ηγέτες και ακολουθητές.

Αντιεμπορευματικός με τρόπο του την προσφορά και την αμοιβαιότητα, απέναντι στις σχέσεις και τις λογικές που οριοθετούν τα εμπορεύματα και τα αντίτίμά τους.

Αυτόνομος και εχθρικά διακείμενος στον όποιο ετεροκαθορισμό, στήριξη ή χορηγία από φορείς, θεσμούς, σπόνσορες, κτλ. Χώρος αυτόνομος, πρεσβευτής της άμεσης επαφής και αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, επιθετικός σε διανοούμενους "συνεργάτες", δημοσιογράφους, σχολιαστές και την προβολή μέσα από την "χρήση" της οργανωμένης διαμεσολάβησής τους πάνω στην κοινωνία (ΜΜΕ). Τοπίο αξιών αλλά και οργάνωσης των επιθυμιών μας προς την κατεύθυνση της

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ με ό,τι περιορίζει την κίνησή των ανθρώπων προς την ελευθερία.

ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ:

εξεύρεσης μεθόδων **άρνησης** των καθημερινών εξαναγκασμών, πεδίο ελεύθερης **έκφρασης** και **δημιουργίας, επίθεσης** σε αυτονόητες συμβάσεις και **σαμποταρίσματος** κάθε πράξης ή αντίληψης που εντείνει τον κοινωνικό έλεγχο και πειθάρχηση. Αναζήτησης τρόπων **άσκησης** της προλεταριακής ευφυίας, επιθετικές **αντιστροφές** των προοπτικών της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, αυθόρμητες **εκτροπές** της προστακτικής βίωσης της καθημερινότητας, έμπρακτος σαρκασμός της κρατικής παντοδυναμίας, παιχνίδια **ακόρωσης** της ηθικής και ιδεολογικής δικτατορίας των Μέσων, των εμπορευμάτων, των πραγμάτων.

ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ: του **Κράτους** και του ηγεμονικού του ρόλου πάνω στην κοινωνία, των πλαστών **διαχωρισμών** βάσει του φύλου και της φυλής μεταξύ των ανθρώπων, της **εθνικής** αυταπάτης, της **πατριωτικής** ομοφυχίας, των **Κυρίαρχων** προτύπων, συμπεριφορών και αντιλήψεων, της **ταξικής** διάρθρωσης και του κοινωνικού ανταγωνισμού, των **Αξιών** αυτού του **εξουσιαστικού Πολιτισμού** και των υπηκόων του.

Ο ΘΕΡΣΙΤΗΣ:

δημιουργήθηκε από ανθρώπους κοινωνικά και πολιτικά δραστήριους στις περιοχές μας, με κοινό χαρακτηριστικό τους την **αναρχική αντιεξουσιαστική αντίληψη**. Η ύπαρξή του αποτελεί τόπο συνάντησης, πεδίο οργάνωσης των δραστηριοτήτων αλλά και σημείο επαφής με ανθρώπους που συναντάμε ή θα συναντηθούμε στις διαδρομές των επιλογών μας.

Μεγάλο μέρος των επιδιώξεων, που θα έχουν για αφετηρία τον χώρο αυτό, αφορά την **ΔΡΑΣΗ** και την **ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ** σε ζητήματα και καταστάσεις που βιώνουμε καθημερινά στις γειτονιές μας. Το πεδίο των ζητημάτων αυτών ξεκινά από την άμεση επίπτωση στις ζωές μας που έχουν αποφάσεις και επιλογές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των μαζικών φορέων, των κομματικών και εμπορικών συμφερόντων, και φτάνει μέχρι την Πολιτική και την άσκηση Εξουσίας σε κεντρικό επίπεδο. Επιχειρώντας έτσι να δρομολογήσουμε τρόπους από την μεριά μας για μια συνολική **κριτική, αμφισβήτηση** και σύγκρουση με τον Πολιτισμό που μας περιβάλλει.

Καρδιά του *Θερσίτη* είναι η **ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ**, ο διαχειριστικός του χώρου χαρακτήρας της, δηλαδή η λειτουργία, η συντήρηση και η οργάνωσή του, αλλά και η **ΠΟΛΙΤΙΚΗ** της υφί, δηλαδή η παραγωγή **ΛΟΓΟΥ** και **ΑΠΟΨΗΣ**, οι πρακτικές και οι δραστηριότητες που συναποφασίζονται μέσα σ' αυτή καλύπτουν όλη την ουσία και τις πτυχές του εγχειρήματος.

Ο τρόπος λειτουργίας της είναι η **ελεύθερη συμφωνία** μεταξύ των συμμετεχόντων, υπό το πρίσμα της **ισοτιμίας** του λόγου, της άποψης και των σχέσεων μέσα και έξω από αυτή και βρίσκεται μακριά αλλά και ενάντια από ψηφοφορίες και πλειοψηφικές λογικές. Η συνέλευση **πραγματοώνει** και δρομολογεί τις αποφάσεις που παίρνονται μέσα σε αυτή, αλλά επίσης στηρίζει και προωθεί την όποια διαφορετική άποψη και πρωτοβουλιακή δράση, που εκφράζεται στα πλαίσια των αξιών και επιδιώξεων που έχουν συμφωνηθεί από κοινού.

Το εγχείρημα αυτό θα είναι ζωντανό όσο θα αποτελεί **ΕΝΑ** από τα σημεία της δράσης και όχι τον αυτοσκοπό της. Γνωρίζει καλά πως οι λύσεις για τα ζητήματα που πραγματεύεται (ακόμη και τα ίδια του τα χαρακτηριστικά) είναι διαρκώς **σημεία Αγώνα**, τόσο στο εσωτερικό του όσο και στην κοινωνία. Επιδίωξή του είναι η πραγμάτωση της **ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ** μεταξύ ανθρώπων που όντας καταπιεσμένοι, αποζητούν τρόπους εξέγερσης ενάντια στο υπάρχον, της αλληλεγγύης που είναι η απαραίτητη εκείνη κίνηση που διευρύνει τον αγώνα κάποιου για απελευθέρωση σε κοινή και κοινωνική υπόθεση. Επιδίωξή του είναι η **ΡΗΞΗ** με κάθε είδους εξουσία, οργανωμένη ή όχι, ηθελημένη ή μη, από το επίπεδο των μηχανισμών επιβολής της μέχρι όλο το φάσμα της καθημερινής μας ζωής.

ΑΠΡΙΛΗΣ
2001

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'
ΑΡΙΘ.ΦΥΛΛΟΥ 6

την υγεία μας ναχούμε...
...που να μην ξημερώσουνε

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΙΧΟΥ Θερσίτης

ΧΩΡΟΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ και ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Πετρούπολη, Ίλιον, Αγ.Ανάργυροι

GAZETE AFISHE E "THERSITIS" NE SHQIP

PRILL

2001

Nr. 2

Mirupafshim

PER SOLIDARITET DHE REZISTANCE

Petroupoli, Ilion, Ag. Anargiri

